

Jämskälän pientaloalueen rakennusinventointi

Espoon Kaupunki/Kaupunkisuunnittelukeskus asemaavayksikkö, 16.04.2021

Jääskelän pientaloalueen rakennusinventointi

Tekijä: Espoon Kaupunki/Kaupunkisuunnittelukeskus asemaavayksikkö
yhteistyössä Espoon kaupunginmuseon kanssa
Aapo Rautio ja Jenni Mikkola

Valmistunut: 16.04.2021

Kansikuva: Kehräjäntien itäosa 2020

Kartat: © Espoon kaupunki

Kuvat: Aapo Rautio ja Jenni Mikkola 2020, ellei toisin mainittu

Sisältö

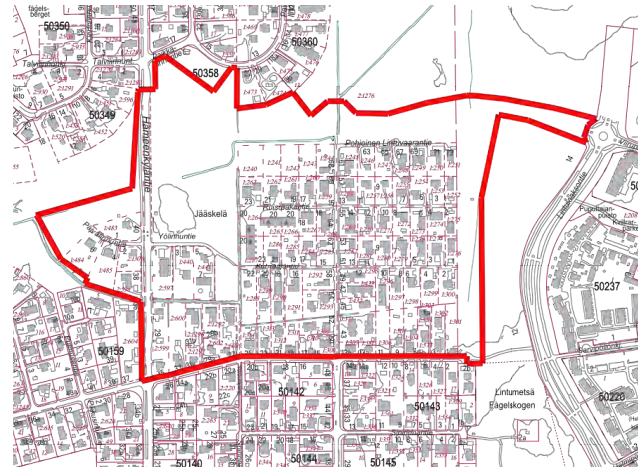
5	Johdanto
6	Leppävaaran ja Lintuvaaran historiaa
10	Alueen nykytila
11	Alueen rakennuskanta
12	Jääskelän rakennuskerrostumat
18	Rakennusten arvottaminen
19	Aluekokonaisuudet
22	Kohdekortit
48	Yhteenveto
49	Lähteet

Johdanto

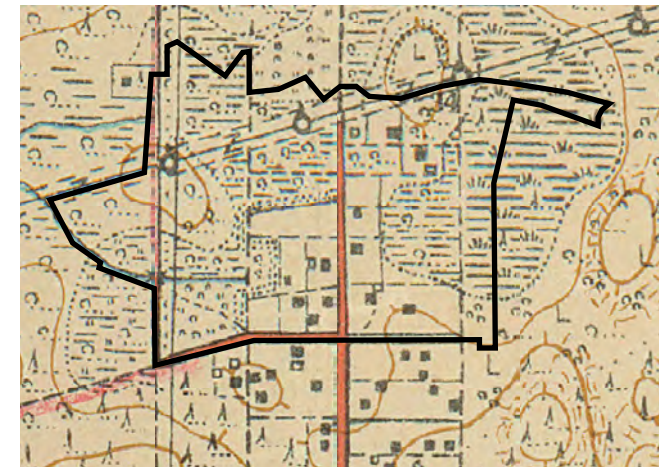
Tämä selvitystyö koskee Jääskelän pientaloaluetta Lintuvaaran pohjoispuolella, noin 2km:n etäisyydellä Leppävaaran keskustasta. Tarkastelualue käsittää alueen kaavoittamattoman osan. Aluetta rajaa etelässä Jääskeläntie, pohjoisessa Pohjoinen Lintuvaarantie ja lännessä Hämeen kyläntie. Aluerajaukseen sisältyvät myös Ruisrääkäntie, Yölinnuntie, Kehräjäntie, sekä Päivälinnuntie.

Työn tavoitteena oli selvittää lyhyesti tarkastelualueen historia, sekä inventoida ja arvottaa sen nykyinen rakennuskanta. Kerätyn aineiston tarkoituksena on tukea alueen kaavoitustyötä. Inventointi painottuu nykytilanteen analysointiin ja alueen jäljellä olevan alkuperäisen luonteen kartoittamiseen.

Tarkastellun alueen rakennuskanta on syntynyt 1900- ja 2000-lukujen aikana. Selvitys sisältää kappaleet alueen rakennetun ympäristön historiasta, sen nykytilasta, arvon alueen merkittävimmistä rakennuksista, aluekoko-
naisuudet ja kohdeluettelon, sekä lopuksi yhteenvedon inventoinnista.

Kuva: Tarkastelualueen rajaus kartalla (2020)

Kuva: Jääskelä topografikartalla (1944)

Leppävaaran ja Lintuvaaran historiaa

Ennen 1900-luvun taitetta Leppävaaran asutus keskittyi Kuninkaantien tien (Järvenperä-Hakkila) varrelle. Viljelysmaata oli raivattu Kilonkartanon, Albergan kartanon ja Mäkkylän alueille. Nykyinen Lintuvaaran alue oli metsä- ja suoaluetta. Ensimmäisen kerran kaupunkimaista asutusta suunniteltiin Espoon itäosiin vuonna 1898, jolloin lääninarkkitehti Ferdinand Öhman kaavaili huvilakaupungin osan perustamista Albergaan.¹ Hanke ei kuitenkaan toteutunut. 1900-luvun alussa tapahtunut teollistuminen ja sen myötä voimakas muuttoliike pääkaupunkiseudulle toivat kuitenkin nopeasti muutoksia alueelle.

1903 valmistunut Helsingin ja Turun välinen rautatie ja sille sijoittuva Leppävaaran pysäkki mahdollistivat Espoon ensimmäisen esikaupunkimaisen taajaman syntymisen.² Nopea junayhteys pääkaupunkiin ja vapaampi rakentaminen kaupunkirajojen ulkopuolella edistivät Leppävaaran alueen tiloista erotettujen alueiden palstoituksia.³ Leppävaaran pysäkin valmistuttua 1904 sen lähelle palstoitettiin nopeasti kolme alun perin toisistaan riippumatonta asutusalueita.⁴ Palstoitusta tehtiin Albergan kartanon mailla radan eteläpuolella kiinteistöyhtiö Ab Alberg Oy:n toimesta, Bergansin tilalla radan pohjoispuolella sekä Mäkkylän virkatalon mailla.

Radan pohjoispuoleisen alueen palstoitusta ja tiiviimmän asutuksen syntyminen Bergansin tilan maille käynnistyi uuden maanomistajan K.A. Koskisen toimesta. Helsingiläinen liikemies K.A. Koskinen osti Leppävaaran pysäkkiä lähellä olevan, Perkkaalla sijaitsevan Bergansin ratsutilan

vuonna 1905. Koskinen omisti ruokaloita ja halusi perustaa tilalle sikalan, hän oli kiinnostunut myös palstoituksesta.⁵ Bergansin tila ulottui radan molemmille puolille ja vuonna 1907 radan pohjoispuoliselta metsäpalstalta lohkottiin noin 70 palstaa nykyisen Lintuvaarantien molemmin puolin.⁶ Alue nimettiin Harakaksi alueella sijainneen Albergan kartanoon kuuluneen torpan mukaan.⁷

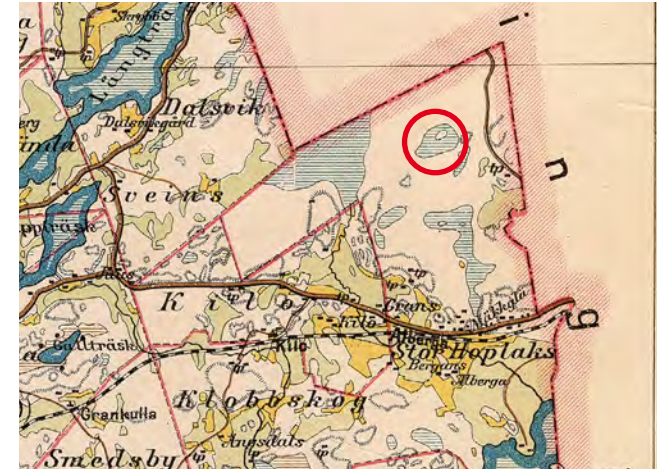
Vuonna 1907 K.A. Koskinen myi Harakan alueen palstojen lisäksi kaksi isoa metsäpalstaa aivan Bergansin tilan alueen pohjoisosasta Helsingin pitäjän rajalta. Uudet omistajat olivat Koskisen entinen työväenasteystävä A.B. Mäkelä sekä hänen poikansa Jaakko. Pohjoisempi tila nimettiin Suontaukseksi ja eteläisempi Jääskeläksi. Alueelta varattiin tilaa myös pääväylää varten.⁸

⁵ Albergasta Leppävaaraan s.40

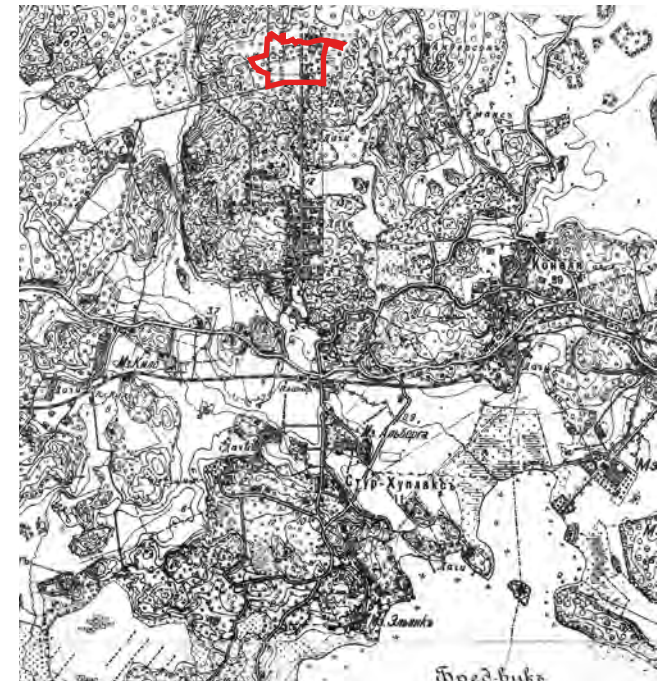
⁶ Leppävaarakirja s.35

⁷ Leppävaarakirja s.91

⁸ Harakan palstoitus.pdf s.3

Kuva: Espoo 1900-luvun alussa.

Kuva: Venäläinen topografikartta vuodelta 1917.

¹ Leppävaarakirja s.35

² Espoon rakennuskulttuuri ja kulttuurimaisema s.120

³ Albergasta Leppävaaraan s.40

⁴ Espoon rakennuskulttuuri ja kulttuurimaisema s.120

Mäkelä oli Työmies-lehden päätoimittaja ja kirjoitti lehteen pakinoita nimellä Kaapro Jääskeläinen. Mäkelä oli kiinnostunut karpalonviljelystä ja tutkikin sitä omistukseensa hankkimillaan palstoilla, joilla sijaitsi laajat suoalueet.¹ Vuonna 1910 Mäkelä perheineen muutti Kanadaan. Ennen muuttoa he myivät maatilansa sekä palstansa rakennuksineen kansakoulunopettaja J.V. Elorannalle. Elorannat ryhtyivät rakentamaan Suontaus tilalle kauppapuutarhaa, sikalaa sekä itselleen kotitaloa. Vuonna 1911 Eloranta joutuu kuitenkin myymään puolet Suontaus -tilastaan Osa-keyhtiö Terhoalle. Yhtiön osakkaina olivat Lauri af Heurlin, Wäinö Wuolijoki ja Eloranta itse. Lopulta vuonna 1913 pidentyessä pakkohuutokaupassa Suontaus ja Terhola -tilat tulivat Lauri af Heurlinin omistukseen. Myös Jääskelä -tila päätyi myyntiin vuonna 1912, kun tilan osti helsinkiläinen liikemies Vihtori Haataja.²

Harakan alueen palstat myytiin edullisesti pitkällä maksuajalla ja ne menivätkin kaupaksi nopeasti. Palstoja ostivat pääasiassa suomenkieliset työläisperheet.³ Albergan kartanon mailta sekä Mäkkylän virkamiestalon mailta erotettiin kooltaan suurempia ja hinnaltaan kalliimpia huvilapalstoja, joista olivat kiinnostuneita varakkaammat perheet.⁴ Maanomistajat suuntasivat tarjontansa selvästi eri kohderyhmille, jonka vuoksi Leppävaaran pysäkin ympärille syntyneet asuinalueet kehittyivät myös yhteiskuntapoliittisesti erilaisiksi. Radan pohjoispuoleinen Harakan alue kehittyi työväen asuttamaksi ja eteläpuolinen alue sivistyneistön ja virkamielien asuttamaksi.⁵

1 Leppävaarakirja s.87

2 Juhani Kinnunen, kirjailija, punaupseeri ja liikemies .pdf

3 Leppävaarakirja s.35

4 Lähde, kasvu.pdf

5 Leppävaarakirja s.7

Alueiden eriytynyt kehitys jatkui seuraavina vuosikymmeninä. Vuonna 1913 Ab Alberg Oy myi koko rautatien pohjoispuolisen alueen tilasta. Tästä alueesta muodostettiin Leppävaaran kartano, jonka uusi omistaja pankinjohtaja Lauri af Heurlin aloitti palstojen myymisen myös Harakan alueen länsisivulla.⁶ Samana vuonna Bergansin tilasta erotettiin uusi palstoitusalue Harakkaan, joka käsitti 133 palstaa.⁷ Sisällissodan päätyttyä Harakan alueelle otettiin myös huomattava määrä vuokra-asunnoistaan hädettyjä punaisia perheitä.⁸ Harakan alueen perinne työläisyhdyskuntana vahvistui.

Radan eteläpuolisen alueen kehitys jatkui toiseen suuntaan. Vuonna 1917 M.G. Stenius Ab osti Ab Alberg Oy:n ja anoi heti omistuksiinsa tululleille alueille taajaväkisen yhdyskunnan perustamista.⁹ Taajaväkisille yhdyskunnille annettiin osittainen itsehallinto ja oikeus kantaa asukkailtaan tuloeroa. Valtioneuvosto hyväksyi radan eteläpuolen Albergan taajaväkiseksi yhdyskunnaksi 1921. Radan pohjoispuolinen Harakan alue ei kuulunut taajaväkisen yhdyskunnan alueeseen, joidenkin tulkintojen mukaan syynä olivat alueiden luokkaerot.¹⁰

1920-luvulle tultaessa Bergansin tilan metsäpalstasta koko eteläosa oli palstoitettu ja kiinnostusta alkoi olla jo Jääskelän alueeseenkin, vaikka matkaa asemalle oli yli kaksi kilometriä. Tilan arvo tonttimaana kasvoi ja Haataja teetti tilan palstoituksen asuntotonteiksi vuonna 1923. Palstoja oli yhteensä 132 ja niiden koot olivat pienempiä, kuin Hara-

kan alueen eteläosassa.¹¹ Palstat kävivät aluksi hyvin kaupaksi, mutta 1930-luvun lama hiljensi uudistilojen tonttikaupan Jääskelässä.¹²

Radan pohjoispuolelle perustettiin vuonna 1927 Harakan kunnallisseura, jonka tarkoituksena oli edistää alueen kunnallista kehittymistä. Sekä radan etelä- että pohjoispuolen osalta tehtiin useita ehdotuksia Espoon kunnallisen jaotuksen muuttamisesta ja alueiden liittämisestä Helsinkiin.¹³ Sisäministeriö asetti vuonna 1928 selvitysmies Yrjö Harvian valmistelemaan esitystä Helsingin esikaupunkialueiden hallinnollisesta ratkaisusta. Selvitystyöhön liittyen Harvia teki useita ehdotuksia. Vuoden 1936 ehdotukseen sisältyi Suur-Haapalahden kauppalaan perustaminen, joka olisi käsittänyt mm. Leppävaaran alueet. Vuonna 1940 Harvia esitti, että Espoon osalta Tapiola, Otaniemi, Kilo ja Leppävaara liitettäisiin Helsinkiin. Helsingin alueliitos tapahtui vuonna 1946, mutta se toteutui esitettyä pienemmässä mittakaavassa, eikä liitokseen otettu mukaan Espoon alueita.¹⁴ Leppävaaran alueiden hallinnollinen tilanne selkiytyi vuonna 1955, kun valtioneuvosto lakkautti kaikki taajaväkkiset yhdyskunnat niiden vain muodolliseksi jääneen aseman tähden.

11 Albergasta Leppävaaraan s.40

12 Juhani Kinnunen, kirjailija.pdf

13 Leppävaarakirja s.59

14 Espoo oma lukunsa s.39

6 Espoo oma lukunsa s.20

7 Leppävaarakirja s.36

8 Albergasta Leppävaaraan s.40

9 Espoo oma lukunsa s.20

10 Leppävaarakirja s.51

Leppävaara-Harakan alueelle laadittiin rakennussuunnitelma Helsingin asemakaavaosaston toimesta. Alue käsitti 275 hehtaaria Leppävaaran kartanon raakamaata ja lisäksi jo pitkälle rakentunutta pienikiinteistöpalstoitusta. Suunnitelmassa oli lähes pelkästään omakotitontteja. Suunnitelma vahvistettiin vuonna 1950.¹

Helsingin seudun Aluesuunnitelmaliiton mukaan Leppävaaran maankäyttöä olisi pitänyt tehostaa tuntuvasti jo 1950-luvun lopulla.² Toimiin ei kuitenkaan ryhdytty, koska alueen kaava oli varsin uusi, ja myös suuri osa alueen rakennuskannasta oli uutta.³ Tehokkaampaa ratkaisua lähdettiin suunnittelemaan kuitenkin vuonna 1961, jolloin rakennuskaavan laatijaksi kiinnitettiin arkkitehti Reima Pietilä.

Alueen yleiskaavaluonnos hyväksyttiin lautakunnassa vuoden 1962 lopulla. Rakennusmaan laajennukset jäivät luonnoksessa vaatimattomiksi, asukasmäärä oli kuitenkin noin 21 000. Samaan aikaan seudullista mitoitusavoitetta Leppävaaran osalta kuitenkin nostettiin 35 000 asukkaaseen.⁴

Asemakaavaa varten Pietilä tutki kerrosalan lisäämistä sijoittamalla kerros- ja rivitaloja pientalopalstoituksen lomaan. Seudulliset selvitykset uusista vaihtoehtoisista tieverkko- ja ratkaisusta sekä koko Espoota koskevan yleiskaavan suunnittelun käynnistyminen kuitenkin keskeyttivät asemakaavoituksen. Myös aiemmat rakennuskaavat kumottiin Uusmäkeä lukuun ottamatta 1960-luvun puolivälissä ja alueet asetettiin rakennuskieltoon. Rakennuskielto

¹ Espoo oma lukunsa s.156

² Albergasta Leppävaaraan s.217

³ Espoo oma lukunsa s.156

⁴ Espoo oma lukunsa s.161

esti alueiden kehittämisen, mikä johti osin alueiden hitaaseen rapistumiseen.⁵

Espoota koskeva yleiskaavaluonnos valmistui 1968. Samaan aikaan Suur-Leppävaaran väestötavoitetta jälleen nostettiin 65 000 asukkaaseen. Väestötavoitteen nosto oli niin suuri, että sen edellyttämä rakentaminen vaati vanhan asutuksen purkamista uuden tehokkaamman asutuksen tieltä.⁶ Mitoitusta vastaavan Lintuvaaran periaatekaavan laati arkkitehti Raimo Kivekäs. Periaatekaava hyväksyttiin valtuustossa jatkosuunnittelun ohjeeksi. Siitä tiedotettiin ministeriötä, mutta sitä ei ollut tarkoituskaan vahvistaa.⁷ Periaatekaavan jatkoksi suunniteltu korttelikohtainen asemakaavoitus kuitenkin lamaantui vuosikausiksi kansainvälisen öljykriisin vuoksi.⁸ Alueen rakentaminen oli jälleen jumissa, koska ministeriö ei voinut myöntää poikkeuslupia erillispientaloille sellaisissa kortteleissa, jotka oli merkitty periaatekaavassa rivi- ja kerrostalokortteleiksi.⁹

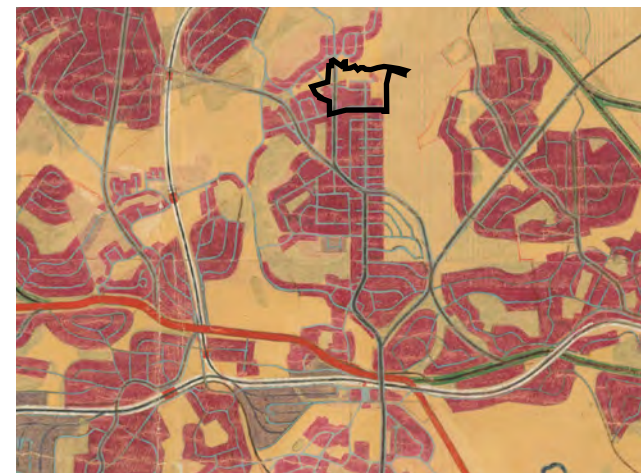
⁵ Albergasta Leppävaaraan s.217

⁶ Albergasta Leppävaaraan s.217

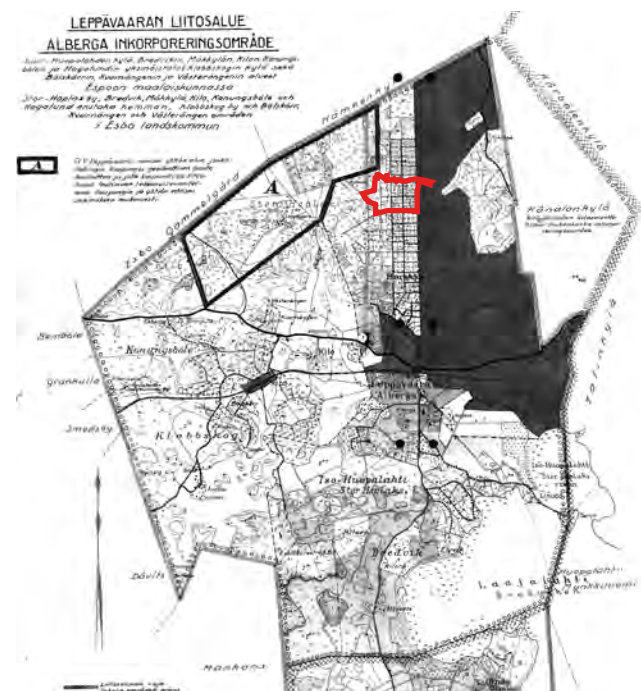
⁷ Espoo oma lukunsa s.166

⁸ Albergasta Leppävaaraan s.217

⁹ Espoo oma lukunsa s.166

Kuva: Suur-Helsingin yleisemakaavakaavaehdotus 1943.

Kuva: Ehdotus Helsingin alueliitokseksi 1940.

Öljykriisin jälkeisellä ajalla koko Espoon väestön kasvun tavoitteita alennettiin, tämä merkitsi myös Kanta-Leppävaaran alueen mitoituksen selkeää laskemista. Väestötavoitteen laskemisen jälkeen tarkasteltiin uudelleen myös alueiden rakennusoikeuksia. Rakennusoikeuksien laskua tarkasteltiin eniten kauimpana rautatieasemasta, eli Lintuvaarassa. Siellä voitiin luopua periaatekaavan osittamista kerrostaloalueista ja osin myös rivitaloalueista. Lintuvaaran uudet rakennustehokkuustavoitteet osoitettiin vuoden 1977 kaupunginosakaavaehdotuksessa, joka muutettiin juridisesti osayleiskaavaehdotukseksi.¹ Useat pienkiinteistöjen omistajat vastustivat madallettujen rakennustehokkuuksien, koska toteutuessaan ne merkitsivät vanhojen rakennusten purkua ja alueiden luonteen muuttumista. Asukkaiden kansalaistoimikunta laati oman asukaskaavan, jossa esitettiin Leppävaara-Lintuvaaran varovaista täydennysrakentamista pientaloin.² Tarkistettu osayleiskaava asetettiin uudelleen nähtäville syksyllä 1978. Osayleiskaavaehdotuksen pohjalta voitiin purkaa päätös Lintuvaaran periaateasemakaavasta ja pientalojen poikkeusluparakentaminen pääsi pitkän tauon jälkeen käyntiin.³

Nousukausi, talouden elpyminen ja väestönkasvu vaikuttivat maanomistajanäkökantojen muuttumiseen 1980-luvun lopulla. Rakennusoikeuden lisääminen alkoi taas kiinnostaa yhä useampaa pienkiinteistön omistajaa.

Suur-Leppävaaran väestönkasvu oli 1990-luvulla erittäin voimakasta. Asukas määrä lisääntyi lähes 14 000 asukkaalla. Kerrostalojen ja pientalojen hajakenttäminen eteni Leppävaaran ja Lintuvaaran alueilla. Merkittävää oli,

¹ Espoo oma lukunsa s.168

² Albergasta Leppävaaraan s.221

³ Espoo oma lukunsa s.168

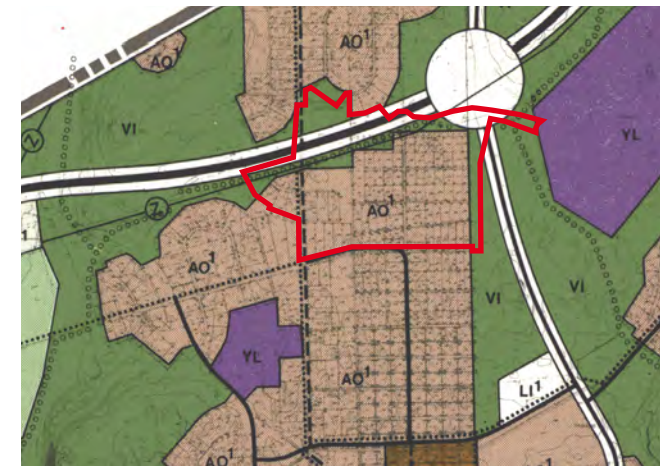
että uudet asukkaat olivat selvästi aiempaa varakkaampia, joten alueiden vanha työväenluokkainen status muuttui huomattavasti.⁴ Lintuvaaran alueet pohjoisinta osaa lukuun ottamatta asemakaavoitettiin pääosin 1990-luvun alkupuoliskolla.

Pohjoisosien kaavoitus aloitettiin 2000-luvun puolivälissä. Alueen kaikkein pohjoisimman osan asemakaava (Muuttolinnunmäki I 117800) sai lainvoiman vuonna 2017. Tässä selvityksessä käsiteltävän pientaloalueen asemakaavan (Jääskelä 117900) on tarkoitus valmistua vuonna 2021.

⁴ Espoo oma lukunsa s.190

Kuva: Lintuvaaran periaatekaavan havainnekuva 1970.

Kuva: Espoon yleiskaava 1978.

Alueen nykytila

Alue on kooltaan noin 20,5 ha. Luoteessa ja etelässä alue rajoittuu aiemmin kaavoitettuihin pientaloalueisiin. Lännessä, koillisessa ja idässä alue rajautuu kaavoittamattomiin metsäalueisiin.

Alue on valtaosin palstoitettua ja rakennettua vehreää pientaloaluetta, jonka rakennuskanta on tyyliältään moni-ilmeistä. Rakentaminen on tapahtunut sadan vuoden aikana painottuen viime vuosituhanen loppupuoliskolle. Alueella on noin 80 rakennettua kiinteistöä.

Pientaloalueen pohjoisreunalla aluetta halkoo 110 kV voimalinjan johtokäytävä.

Alueen palstoitettu ja rakennettu osa on yksityisomistuksessa. Muut osat, kuten katualue ja metsiköt ovat Espoon kaupungin omistuksessa.

Alueen läpi pohjois-eteläsuunnassa kulkee paikallinen kokoojaku Hämeen kyläntie, joka liittyy alueen Espoon muuhun liikenneverkkoon. Kokoojakadun vartta kulkee yhdistetty jalankulku ja pyörätie. Lisäksi alueella on useita hiekkapintaisia palstakatuja.

Alue on yleisilmeeltään vehreä. Sen laitamilla olevissa rakentamattomissa metsissä on liito-oravan kulkureittejä ja ydinalueita. Johtoaukion eteläpuoliset metsät ovat pääosin männikköä ja pohjoispuolella sekametsää. Palstoilla kasvaa runsaasti ja monipuolisesti eri puustoa.

Kuva: Tarkastelualan rajausta ortokartalla (2019)

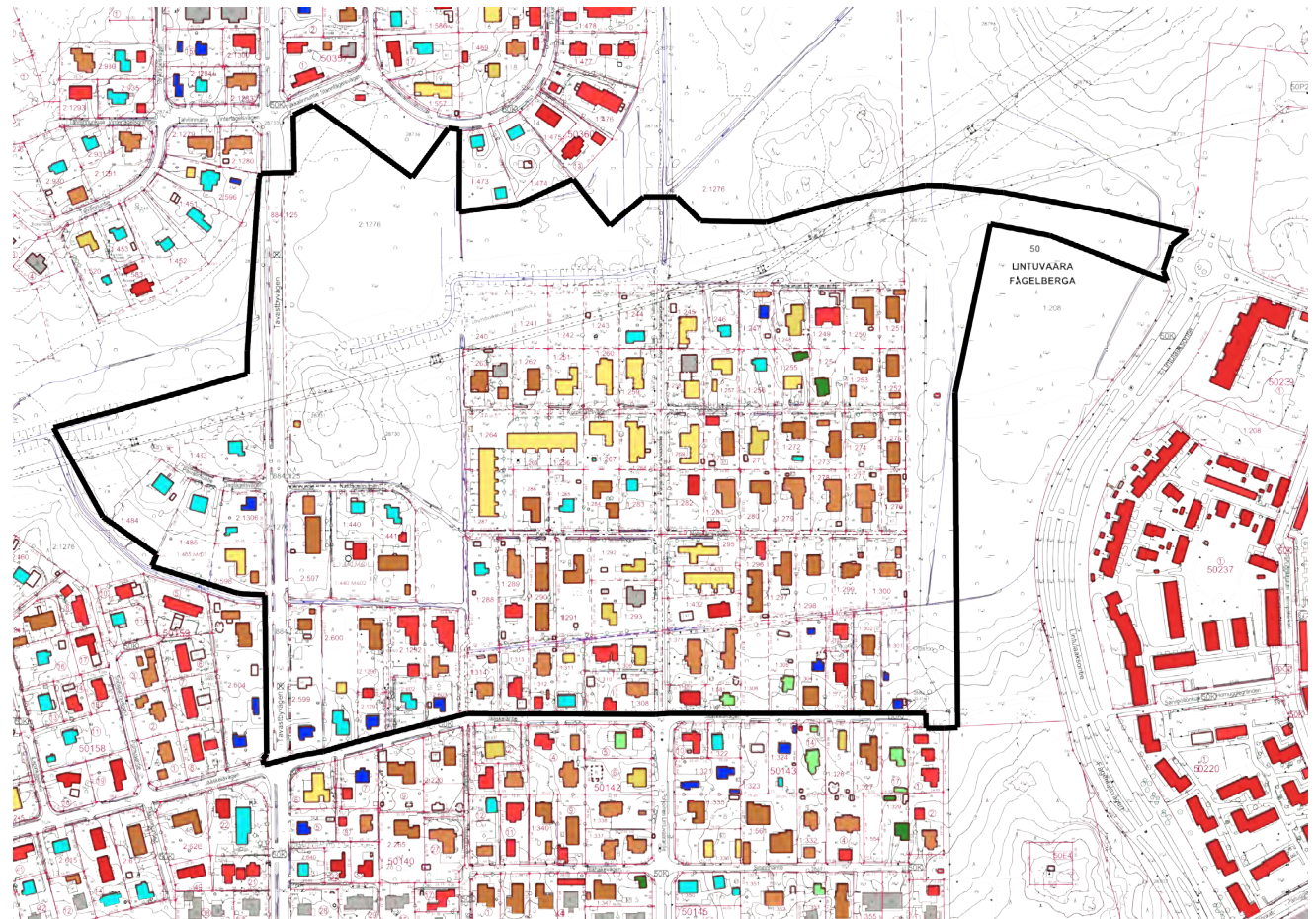
Alueen rakennuskanta

Alueen rakentumisen vuosikymmenet

Alueen vanhimmat jäljellä olevat rakennukset ovat peräisin 1920-luvulta ja uusimmat rakennukset ovat valmistuneet 2010-luvun lopussa. Suurin osa alueen rakennuksista on rakennettu viimeisen 50 vuoden aikana.

Vanhoista kartoista ja ilmakuvista ilmenee, että vaikka Jääskelän alue palstoitettiin jo 1920-luvun alussa, niin merkittävä osa palstoista säilyi pitkään rakentamattomina. Ensiksi rakennettiin palstat, joiden rakennustekniset ominaisuudet soveltuivat parhaiten talon rakennukseen. Viimeisimpänä rakentuivat alueen itäiset saviset ja kosteat alueet. Myös aluetta halkova voimalinja rajoitti rakentamista muutamalla palstalla.

Kuva: Tarkastelualueen rajaus kartalla ja rakennusten rakennusvuodet

Jääskelän rakennuskerrostumat

1920-luku

Pääosa selvitysalueesta palstoitettiin vuonna 1923. Suurin osa palstoista on säilyttänyt alkuperäisen kokonsa. Palstojen leveys on noin 25 metriä, pituus vaihtelee hieman sijainnin mukaan. Kehrääjäntiestä pohjoiseen palstojen pituus on noin 40 metriä, eteläpuolella palstat ovat jonkin verran pidempiä ja osin myös kapeampia.

Rakennusrekisterin mukaan selvitysalueella on tältä vuosikymmeneltä säilynyt vain kaksi rakennusta (Ruisrääkäntie 5 ja 7). Rakennukset sijaitsevat alueen pohjoisosassa Ruisrääkäntiellä, osin kallioisen mäen rinteellä. Rakennukset poikkeavat jonkin verran alueen yleisestä koordinaatistosta.

Alun perin rakennukset ovat olleet yhden huoneen ja keittiön käsittäviä hirsirakennuksia ja niiden runko on ollut kohtuullisen kapea. Vuosien saatossa rakennuksia on laajennettu ja tiloja nykyaikaistettu. Etenkin toiseen rakennuksista (Ruisrääkäntie 5) on tehty lukuisia laajennuksia, eikä siitä pysty helposti tunnistamaan rakennusaikakaudelle tunnusomaisia piirteitä.

Aikakauden rakennuksille tyypillisiä julkisivupiirteitä ovat sahatavarasta tehty peiterimalauditus tai höylätty ponttilauditus, joka on ollut usein yksisuuntaista. Julkisivuissa on käytetty myös kapeaa nurkkalauditusta. Ikkunat ovat pieniä ja jaettuja, neliömäiset ikkunat kaksijakoisia ja pystysuuntaiset ikkunat T-mallisia tai muuten useampaan ruutuun jaettuja.

Kattomuoto aikakauden rakennuksissa on ollut yleisesti jyrkkä harjakatto. Toisessa aikakaudelta säilyneessä rakennuksessa on hieman myöhemmin yleistynyt taitekatto. Kattomateriaaleina sileä saumattu pelti tai huopakate.

Aikakauden väriskaala vaihteli runsaasti, päävärit olivat kuitenkin kohtuullisen vaaleita ja taitettuja. Listoitukset olivat valkoisia tai julkisivuväriä tummempia.

Vuosisadan alun rakennusperinteeseen kuului myös talousrakennusten rakentaminen. Talousrakennuksiin sijoitettiin käymälät, varastotiloja, eläinsuojia, työtiloja sekä mahdollisesti sauna. Tältä aikakaudelta ei talousrakennuksia ole alueella säilynyt.

Kuva: Ruisrääkäntie 7 (1920)

Kuva: Ruisrääkäntie 5 (1924)

1930-luku ja 1940-luvun alku

Kartta vuodelta 1933 kertoo, että alueen rakentaminen on keskittynyt silloisen pääkadun Harakkatien, eli nykyisen Pohjoisen Lintuvaarantien varteen. Jääskelän selvitysalueella rakennuksia on ollut 1930-luvun alussa kymmenkunta.

Rakennusrekisterin mukaan 30-luvulla rakennetuista asuinrakennuksista on nykypäivään säilynyt vain kaksi. 40-luvun alkupuolelta on säilynyt kolme asuinrakennusta ja kaksi saunarakennusta. Yksi 40-luvun alkupuolen asuinrakennus sijaitsee lähellä 20-luvun rakennuskerrostumaa. Loput aikakauden säilyneistä rakennuksista sijoittuvat Jääskeläntien itäosaan, aiemman aikakauden rakennusten tapaan kallio-moreenimäen rinteeseen. Samalta aikakaudelta on säilynyt rakentamista myös Jääskeläntien eteläpuolella. Vaikka palstoja on myöhemmin täydennysrakennettu jaettu niin alueella hahmottuu laajempi aikakauden kokonaisuus.

Aikakaudella rankorakenteinen rakentaminen yleistyi hirsirakentamisen ohella. Sahateollisuuden kehittyessä sahatavaran käyttö alkoi ohittaa hirsirakentamista 1930-luvun kuluessa.¹ Sahatavaran käyttö mahdollisti massoitteilultaan monimuotoisemmat rakennukset. Alueella säilyneet rakennukset ovatkin massoitteilultaan hyvin monimuotoisia. Monessa rakennuksessa on kuisti tai kattolyhty yläkerran ikkunaa varten. Osa rakennusten monimuotoisuudesta on voinut rakentua myös myöhemmin laajennusten yhteydessä. Laajennusosia ei kuitenkaan ole kovin selkeästi havaittavissa.

¹Talotohtori s.390

Julkisivuissa materiaalit ovat samoja ja saman tyyliä, kuin aiemmankin aikakauden taloissa. Ikkunoissa on enemmän vaihtelua, osassa on T-malliset ikkunat ja osassa jälleenrakennuskauden aikana yleistyneet standardoinnin kautta mitoitettut ikkunatyypit.

Pääasiallisena kattomuotona on harjakatto. Monimuotoisen rakennuksen myötä myös kattopinnat ovat monisuuntaisia. Kattomateriaaleina sileä saumattu pelti tai huopakate.

Aikakauden väriskaala vaihteli runsaasti, päävärit olivat kuitenkin kohtuullisen vaaleita ja taitettuja. Listoitukset olivat valkoisia tai julkisivuväriä tummempia.

Kuva: Jääskeläntie 9 (1934)

Kuva: Jääskeläntie 1 (1940)

1940-luvun loppu ja 1950-luku

Jälleenrakennuskauden (1940-1952) aikana Jääskelän alueen rakennuskanta kasvoi voimakkaasti. Rakentamis-alueet laajenivat myös Jääskelän palstoitusalueen länsipuolelle, joka oli aiemmin ollut peltomaata. Palstat olivat aiempaa isompia ja uusille palstoille tyypillistä olivatkin suuret puutarha- ja peltoalueet. Lähes kaikille suuremmille palstoille on nykyisin rakennettu useampi asuinrakennus.

Aikakauden rakennuksista osa pystytettiin tyyppipiirustuksiin, laajoja tyyppipiirustuksiin rakennettuja kokonaisuuksia selvitysalueelle ei kuitenkaan muodostunut. Rakennusten koko kasvoi jonkin verran aikakauden kuluessa. 40-luvun lopun rakennukset ovat alueella pääpiirteissään runkomitoiltaan ja harjakorkeudeltaan pienempiä, kuin 50-luvun loppupuolen rakennukset. Aikakauden loppua kohden myös yksityisautoilu yleistyi ja autotalleja rakennettiin joko talojen kellareihin tai erillisiin piharakennuksiin.

Aikakauden kerrostumasta on säilynyt 18 asuinrakennusta sekä kolme talousrakennusta.

Yleisin julkisivumateriaali on höylätty puoliponttilaudoitus, mutta 1940-luvun lopun taloissa esiintyy myös peiterimalaudoitusta ja 50-luvun lopulta olevissa taloissa rappautusta. Lautaverhoillussa talossa on niukat nurkkalaudat sekä ikkunoiden listoitukset. Standarditoimislaitos perustettiin 1942 ja ikkunoiden standardoiminen oli laitoksen ensimmäisiä tehtäviä.¹ Kaudelle tyypillinen ikkuna onkin edeltäviä ikkunatyyppejä matalampi ja leveämpi. Ikkunat ovat

jaottomat, kaksijakoiset tai sivujakoiset, joissa on kapeampi tuuletusikkuna.

Kattomuotona asuinrakennuksissa on loiva harjakatto, jonka materiaalina kattotiili, bitumihuopa tai sileä saumattu pelti.

Väriyksenä rakennuksissa on taitettuja rauhallisia väreitä sävyjä, ja listoitukset ovat joko valkoisia tai julkisivuväriä tummempia.

Kuva: Jääskeläntie 31A (1946)

Kuva: Hämeenkylläntie 40 (1954)

¹Talo kautta aikojen - julkisivujen historia s 146

1960-luku

1960-luvulla syntynyt rakennuskerrostuma on Jääskelän alueella pieni. Kaavojen laatimiseksi laajoja alueita asetettiin rakennuskieltoon, aikakaudella alueelle rakennettiin vain muutama uusi rakennus. Aikakaudelta on säilynyt viisi asuinrakennusta ja kaksi talousrakennusta.

Aikakauden uudet rakennustekniikat ja materiaalit muuttivat rakentamisen tyyliä suuresti. Myös parantuva elintaso toi muutoksia asumisväljyyteen, varustetasoon ja rakennusten pohjaratkaisuihin. Alueella aikakauden rakennukset ovat yksikerroksisia ja rungoltaan leveitä.

60-luvulla rakennusmateriaalivaihtoehdot lisääntyivät ja niitä myös yhdisteltiin julkisivuissa. Jääskelän alueella rakennuskerrostuman julkisivuissa toistuvat lähes kaikki kaudelle tyypilliset materiaalit, yhdistetty tiili ja laudoitus, lomalaudoitus ja rappaus. Ikkunoiden koko kasvoi ja nauhamaiset ikkunat tulivat suosioon. Jääskelässä on kuitenkin käytetty enemmän jo aiemmalta vuosikymmeneltä tuttua standardoitua ikkunatyyppiä. Taloustiloissa yleistyivät pienet yläikkunat.

Kattomuotona on hyvin loiva harjakatto. Avoräystäiden lisäksi esiintyy koteloitua räystästä. Jääskelässä on käytetty sileää saumattua peltiä, mutta myös profiloitu pelti ja kattuhuopa olivat aikakaudella käytössä.

Puu ja rappaus julkisivujen sävyt olivat vaaleita. Tiilirakennuksissa käytettiin punaista tiiltä.

1970-luku

Lintuvaaran periaatekaava laadittiin 60-luvun lopulla. Periaatekaava osoitti Jääskelänkin alueelle tehokkaampaa rivitalorakentamista. Kaavan vaikutuksesta selvitysalueelle on omakotien lomaan rakentunut muutamia rivitaloja. Pienemmät rivitalot mahtuvat alkuperäisille palstoille, mutta yhtä isompaa kohdetta varten on yhdistetty neljä alkuperäisen kokoista palstaa. Rivitalojen lisäksi alueelle rakennettiin useampi omakotitalo, jotka sijoittuivat Pohjoisen Lintuvaarantien ja Ruisrääkäntien länsiosan varrelle.

Lähes kaikki aikakauden rakennukset ovat yksikerroksisia ja kooltaan suuria suhteessa tontteihin, piha-alueet jäävät niukoiksi. Rivitalokohteiden pysäköintipaikkakentät tuovat alueen katunäkymiin poikkeavan elementin.

Kaikkien aikakauden rakennusten julkisivut ovat tiiltä eri värisävyissä. Ikkunat on sommiteltu ajanjaksolle tyypillisesti nauhamaisesti ja yksittäisten ikkunoiden välit on saatettu käsitellä yhtenäisellä muusta julkisivusta poikkeavalla tavalla nauhamaisuuden korostamiseksi.

Kattomuotona noin puolessa rakennuksista on tasakatto ja muissa loiva harja- tai aumakatto. Muutamasta rakennuksesta tasakatto on myöhemmin muutettu aumakattoksi. Koteloitu räystääs on yleinen. Kattomateriaalina profiloitu pelti ja mineriittikate ovat yleisiä, tasakatoissa huopakate.

Nauhaikkunoiden välit ovat alueella tyypillisesti tummaksi maalattua puuta.

Kuva: Pohjoinen Lintuvaarantie 52 (1963)

Kuva: Ruisrääkäntie 20 (1975)

1980-luku

Espoon rakennuskulttuuri ja kulttuurimaisema kirjan kirjoittajan Erkki Härön mukaan erityisesti Lintuvaaran alueen pohjoisosa oli vuonna 1984 yhä suurelta osin säilyttänyt alkuperäisen erikoisen luonteensa, jonka arvoa rehevöitynyt kasvillisuus korosti¹.

Osayleiskaavaehdotuksen hyväksyminen ja nousukausi vauhdittivat pientalojen rakentamista alueelle. Alueen nykytilan suurin rakennuskerrostuma onkin syntynyt 80-luvulla, lähes kolmekymmentä asuinrakennusta. Vuosikymmenen lopussa koko alue alkoi olla rakennettu, ja huonimmatkin palsta-alueet oli otettu rakennuskäyttöön. Alueen suurimpia palstoja alettiin myös täydentämään rakentamalla palstalle toinen asuinrakennus.

Rakennustyyppi oli yleisimmin yhä yksikerroksinen, mutta pohjapinta-alaltaan hieman pienempi kuin edeltävän vuosikymmenen asuinrakennukset.

Vuosikymmenen alussa julkisivumateriaalit ja kattomuodot noudattelivat edeltävän vuosikymmenen tyyliä. Huonot kokemukset tasakatoista toivat harjakaton kuitenkin uudelleen yleisimmäksi kattomuodoksi. Yleisin julkisivumateriaali oli tiili ja myös kahi-tiili ilmaantui alueen julkisivumateriaaleihin.

1990-luku

Lähes kaikki loputkin tyhjät pastat rakennettiin 90-luvulla. Myös vanhempaa rakennuskantaa korvattiin uudella. Rakennuskerrostumassa on noin kymmenen asuinrakennusta ja muutamia talousrakennuksia.

Viimeisimpänä alueena rakentui Kehräjäntien itäosa, jonka maapohja oli soistunutta savikkoa. Rakennukset mukailivat viereisten 80-luvulla rakennettujen asuinrakennusten materiaaleja ja tyyliä. Uutta rakennuskantaa syntyi myös Jääskeläntien ja Pohjoisen Lintuvaarantien risteyksen tuntumaan, joissa uudisrakennuksilla korvattiin aiempaa rakennuskantaa.

Rakennusten julkisivuissa yhdistettiin puuta ja tiiltä, myös rapatut julkisivut yleistyivät. Monissa ajanjakson rakennuksissa on valepuitteiset ruutuikkunat.

2000- ja 2010-luku

Palstat täydennysrakennettiin yhä tiiviimmiksi. Kymmentä ennen 1960-lukua rakennettua palstaa on täydennysrakennettu toisella talolla.

2000-luvulta nykypäivään rakennetuissa taloissa ei ole havaittavissa juurikaan tyyliältään yhteneviä piirteitä. Osa uudemmassa rakennuskannasta mukailee ympäristön vanhemman puurakentamisen tyyliä, mutta edustettujen tyylien kirjo on kokonaisuudessaan laaja ja monimuotoinen

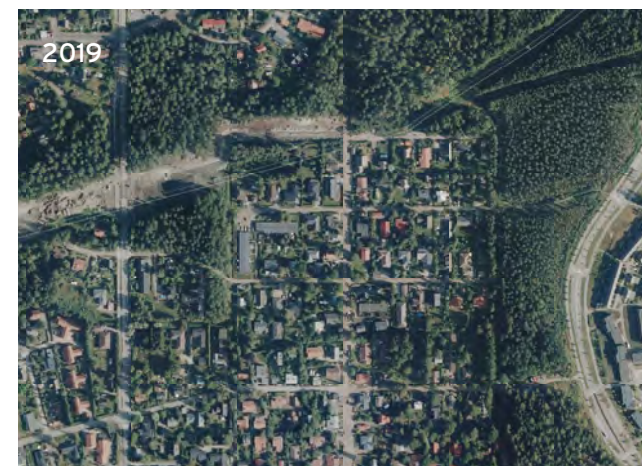

Kuva: Pohjoinen Lintuvaarantie 73 (1983)

Kuva: Pohjoinen Lintuvaarantie 51 (2018)

¹Espoon rakennuskulttuuri ja kulttuurimaisema s.120

Kuvat: Jääskelä ortokartalla (1950, 1969, 1976, 2001, 2011 ja 2019)
© Espoon kaupunki

Rakennusten arvottaminen

Tämän rakennusinventoinnin osaksi kuuluu tutkittavien kohteiden arvottaminen. Kuten koko inventointi niin myös arvotus painottuu nykytilanteen analysointiin ja alueen jäljellä olevan alkuperäisen luonteen kartoittamiseen.

Yleisesti rakennusinventoinneissa pyritään huomioimaan kohteen säilyneisyys, kaupunkikuvalliset arvot sekä rakennustaiteelliset arvot. Jääskelän alueen rakennuskannasta voidaan yleisesti todeta, että rakennukset ovat tyypillisiä aikakautensa asuinrakennuksia, eikä alueen rakennuksissa esiinny erityisiä rakennustaiteellisia arvoja. Näin ollen tehty arvotus pyrkii huomioimaan kohteen säilyneisyyden sekä kaupunkikuvallisen arvon, joita on arvioitu kolmen arviointikriteerin avulla. Kriteerit ovat alueelle ominaisen palstoitustavan säilyminen, rakennuksen aikakaudelle tyypillisten rakennushistoriallisten ominaisuuksien; arkkitehtien, rakennusteknisten ja rakennusperinteisten elementtien säilyminen, sekä rakennuksen sijainti osana laajempaa aikakautta edustavaa aluekokonaisuutta. Arvoluokka kertoo kuinka hyvin kohteen eri arvot ovat säilyneet tähän päivään.

Kohteet on arvotettu luokkiin 1-4. Arvoluokka 1 sisältää alueen arvokkaimmat kohteet. Luokan 1 kohteet ovat säilyttäneet alkuperäisen palstajakonsa, ne on rakennettu aikakaudelleen tyypillisellä tavalla ja ovat osa laajempaa säilynyttä aluekokonaisuutta. Luokkaan 2 kuuluvat kohteet ovat säilyttäneet 2/3 arviointi kriteereistä. Luokan 2 rakennus on esimerkiksi säilyttänyt aikakaudelleen tyypil-

iset piirteet, se on osa suurempaa säilynyttä aluekokonaisuutta, mutta alkuperäinen palsta on täydennysrakennettu. Luokka 3 sisältää kohteet, joissa yksi arviointikriteeri täyttyy. Luokka 4 sisältää kaikki muut alueen rakennukset.

Alueen pitkän historian ja siitä nykypäivään säilyneiden piirteittensä takia arvotus sisältää vain sen vanhaa alkuperäistä luonnetta edustavat kohteet. Kohteet on tässä selvityksessä rajattu koskemaan ennen 1960-lukua valmistuneita asuinrakennuksia, joita alueella on yhteensä 25 kappaletta. Ensin esitellään merkittävimmät alueet kokonaisuuksina, jota seuraa vanhimpien rakennusten luettelo. Rakennusten tiedot on koostettu käyttäen apuna paikan päällä tehtyjä havaintoja ja Espoon kaupungin rakennustietorekisteriin arkistoituja tietoja.

Luokka 1

Rakennus on säilyttänyt lähes täysin alkuperäisen luonteensa ja on siten hyvä kokonaistaitainen esimerkki aikakautensa ja paikallisesta rakennetusta ympäristöstä.

Luokka 2

Rakennus on säilyttänyt suuren osan alkuperäisistä piirteistään ja toimii säilyneiltä osiltaan hyvänä esimerkkinä aikakautensa paikallisesta rakennetusta ympäristöstä.

Luokka 3

Rakennus on säilyttänyt vain vähän alkuperäisiä piirteitään, mutta säilynyt osa toimii kuitenkin esimerkkinä paikallisesta rakennetusta ympäristöstä, joko palstajakonsa, rakennustyyhinsä tai aluekokonaisuuden osana.

Luokka 4

Rakennus ei sovi muiden luokkien kuvaukseen, eikä täten sovi esitettäväksi esimerkkinä paikallisesta rakennetusta ympäristöstä.

Aluekokonaisuudet

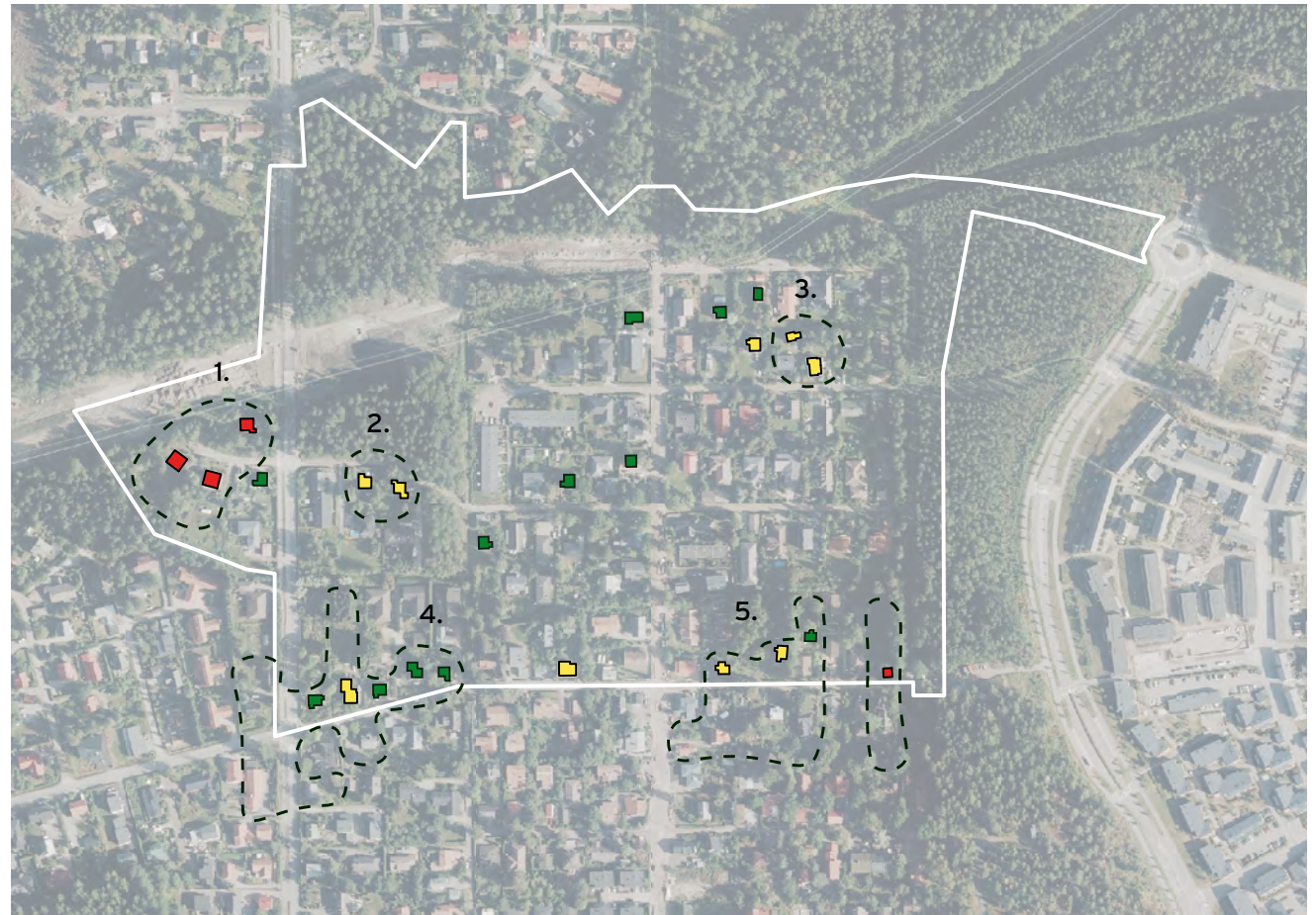
Ennen 1960-lukua rakennettujen asuintalojen arvoluokat

	Luokka 1
	Luokka 2
	Luokka 3
	Luokka 4

Jääskelä

Koko aluerajaus on säilyttänyt pitkälti alkuperäisen palkitoituksensa ruutujaon ja tieverkon linjaukset, jotka määrittävät alueen yleisluonnetta. Myös osa miljöölle ominaisista kapeista hiekkateistä on vielä jäljellä. Vanhalle asuinalueelle ominainen vihreä ympäristö on suurelta osin läsnä kaikkialla Jääskelässä.

Alueen yleisluonne on sirpaleinen eri aikakausina täydennetyt rakennuskannan ja asfaltoitujen hiekkateiden vaikutuksesta. Alueella on kuitenkin tunnistettavissa muutama pienempi aluekokonaisuus, joissa on jäljellä alkuperäisen rakentumisen aikaisia vanhoja puutaloja ja isoja vehreitä pihvoja hyötypuutarhoineen.

Kuva: Ennen 1960-lukua rakennettujen asuintalojen arvoluokat ortokartalla

1. Päivälinnuntie

Alueella on kolme 50-luvulla rakennettua hyvin säilynyttä asuintaloa. Kaikkien kolmen talon julkisivuilla on vaalea rappaus ja jokaisen talon suuret vehreät palstat ovat säilyneet tähän päivään. Kaksi taloista on rakennettu samojen tyyppipiirustusten mukaisesti. Kolmannen talon osoite osoite on Hämeenkyläntiellä, mutta sen tontti rajautuu etelässä Päivälinnuntiehen ja on siten luonteva osa aluekokonaisuutta. Alueella on myös yksi 40-luvulla rakennettu asuintalo, mutta taloon tehtyyn mittavien muutosten ja täydennysrakennetun palstansa takia se ei sovellu osaksi aluekokonaisuutta.

Kuva: Päivälinnuntie 4 ja 6 (1954)

2. Yölinnuntie

Alueella on kaksi hyvin säilynyttä vanhaa puista asuintaloa, joissa ei ole havaittavissa suurempaa kerrostuneisuutta. Palstoilla on vanhoja puita ja pensaita, mutta alkuperäiset palstat on jaettu kahtia. Jaetuille puoliskoille on rakennettu uudempia asuinrakennuksia. Alueen pohjoispuolella on pieni vanha sekametsä, jonka pohjoispuolta rajaa voimalinja. Yölinnuntien alussa on 80-luvulla rakennettu tiilijulkisivuinen rivitalo.

Kuva: Yölinnuntie 5 (1957)

3. Ruisrääkäntie

Rakennusrekisterin mukaan alueen vanhimmat asuintalot sijaitsevat täällä alueella. Maaston muoto nousee katujen välissä pieneksi kukkulaksi, joka on ollut otollinen rakennus paikka muutoin tasaisella ja savisella alueella. Vanhin säilynyt rakennus on rakennusrekisterin mukaan 1920-luvulta. Rekisteriin ei ole tallennettu alkuperäisiä piirustuksia, joten rakennuksen kunnon alkuperäisyyttä ei voida tarkkaan arvioida. Toiseksi vanhimpaan 1924 valmistuneeseen rakennukseen on tehty useita mittavia muutoksia ja vanhoja taloja ympäröi joukko uudempia taloja.

Kuva: Ruisrääkäntie 5 (1924)

4. Jääskeläntie länsiosa

Jääskeläntien eteläinen puoli ja alueet Hämeenkylläntieltä länteen on kaavoitettu 1990-luvulla. Loput tien tonteista on vielä kaavoittamatonta aluetta. Hämeenkylläntieltä itään on alueella monta 1940- ja 50-luvulla rakennettua puutaloa. Suurimpaan osaan taloista on tehty mittavia muutoksia, mutta alue on silti selkeä yhtenevä kokonaisuus. Yhtä palstaa lukuun ottamatta kaikki palstat on jaettu useampaan osaan ja täydennysrakennettu. Alueella on jäljellä vanhoja puita ja paljon vihreää kasvillisuutta.

Kuva: Jääskeläntie 27A (1948)

3. Jääskeläntien itäosa

Jääskeläntien alkupään nouseva maasto oli yksi otollisimpia alueen ensimmäisiä rakennuspaikkoja. Alueen puutalot on rakennettu pääosin 1940- ja 50-luvulla yhtä 1920-luvulla valmistunutta lukuun ottamatta. Myös Jääskelän koristeellisimmat talot sijaitsee täällä alueella. Jääskeläntie on alueella hiekkapintainen. Noin puolet aluekokonaisuuden taloista sijaitsevat jo kaavoitetulla alueella. Suurin osa taloista ja palstoista kasvustoineen on säilynyt hyvin tien molemmin puolin. Kuten muutkin aluekokonaisuudet niin myös tämä alue on melko sirpaleinen uudemman täydennysrakentamisen vaikutuksesta.

Kuva: Jääskeläntie 13A (1930)

Kohdekortit

Kohteen osoite

Kiinteistötunnus:

Pysyvä rakennustunnus:

Rakennusajankohta:

Käyttötarkoitus:

Arvotusluokka:

Kuva kohteesta

Kuva täydennysrakentamisesta

Kohteen kuvaus:

Kohde kartalla

S.

Pohj. Lintuvaarantie 62

Kiinteistötunnus: 49-452-1-283
VTJ-PRT: 103292300N
Rakennusajankohta: 1950-luku
Käyttötarkoitus: Yhden asunnon talot
Arvotusluokka: 3

Rakennuksen kantavat rakenteet ovat puusta ja se on valmistunut vuonna 1954. Rakennus on rakennettu Maatalousseurojen keskusliiton asutusvaliokunnan tyyppipiirustuksien A5/1952 pohjalta.

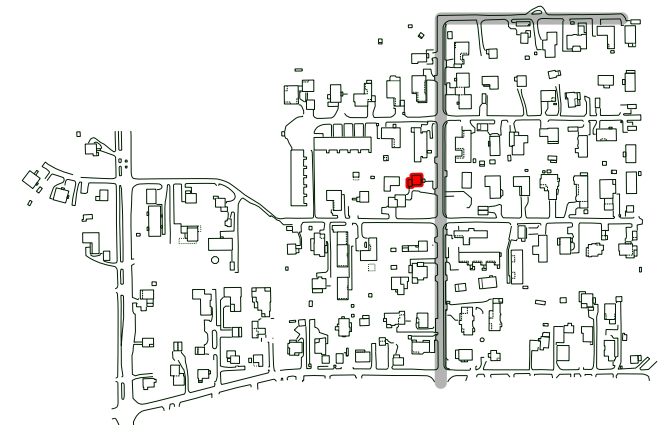
Julkisivut on verhoiltu vaaleanharmaalla lomalaudoituksella. Rakennuksen harjakatto ja savupiippu on päällystetty punertavalla pellillä. Räystäs- ja vuorilaudat, sadevesikourut ja syöksytorvet ovat yhtenäisesti väriltään valkoiset. Puset ikkunan puitteet ovat ruskeat.

Palstalla on myös pieni sininen varistorakennus, jonka rakennusajankohdasta ei ole dokumentoitua tietoa. Palstan rakennukset ovat tyyliltään melko yhtenevät, mutta eri väriset.

Rakennukseen on tehty useita muutoksia. Ulkoasu on kuitenkin yhtenäinen, eikä sen julkisivuilla ole havaittavissa suurempaa kerrostuneisuutta.

Palsta on tasainen ja sitä rajaa pensasaita. Palstalla on useita vanhoja ja kookkaita lehtipuita ja muuta kasvillisuutta.

Kohteessa on säilynyt 1/3 arviointi kriteeristä ja se kuuluu siten luokkaan 3. Kohteen alkuperäinen palstajako on säilynyt, mutta rakennukseen ja sen ympäristöön on ajan saatossa tehty useita muutoksia.

Pohj. Lintuvaarantie 63

Kiinteistötunnus: 49-452-1-246
VTJ-PRT: 103283175A
Rakennusajankohta: 1950-luku
Käyttötarkoitus: Yhden asunnon talot
Arvotusluokka: 3

Rakennuksen kantavat rakenteet ovat puusta ja se on valmistunut vuonna 1955. Palstan pohjoiskärki sijaitsee voimalinjan rajoitusalueella.

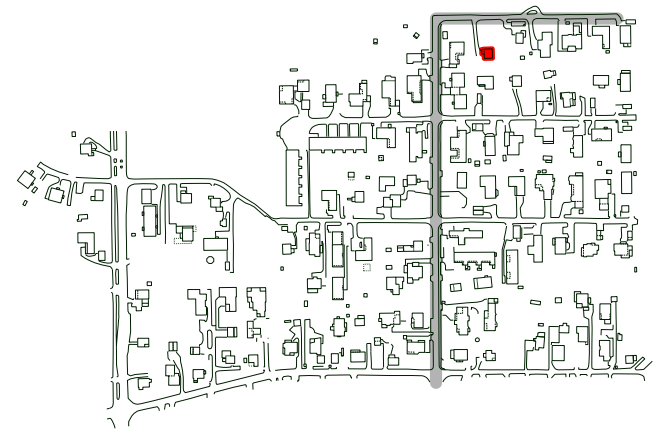
Julkisivut on verhoiltu muovilla. Rakennuksen harjakatto ja savupiippu on päällystetty harmaalla pellillä. Räystääs- ja vuorilaudat, sadevesikourut ja syöksytorvet ovat yhtenäisesti väriltään harmaan. Rakennuksessa on uusia ja vanhoja ikkunoita.

Palstalla ei ole muita rakennuksia.

Rakennukseen tehdyistä muutoksista löydy dokumentoitua tietoa. Yleinen ulkoasu on hajanainen ja julkisivut ovat kerrostunuteet.

Tasaisella palstalla on vain vähän puita ja istutuksia. Yleisilmeen luo hoidettu ja avoin nurmi, sekä omenapuu ja muutama marjapensas. Kadun toisella puolella kulkee aluetta halkova voimalinja.

Kohteessa on säilynyt 1/3 arviointi kriteeristä ja se kuuluu siten luokkaan 3. Kohteen alkuperäinen palstajako on säilynyt, mutta rakennukseen ja sen ympäristöön on ajan saatossa tehty useita muutoksia.

Pohj. Lintuvaarantie 65

Kiinteistötunnus: 49-452-1-247
VTJ-PRT: 103283176B
Rakennusajankohta: 1940-luku
Käyttötarkoitus: Kahden asunnon talot
Arvotusluokka: 3

Rakennuksen kantavat rakenteet ovat puusta ja se on valmistunut vuonna 1941.

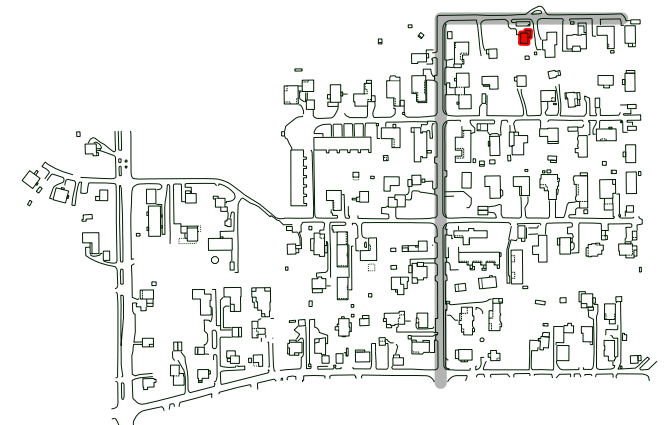
Julkisivut on pääasiassa verhoiltu vaaleankeltaisella laudoituksella vaakaan, mutta päätykolmioita on korostettu saman värisellä pystyverhoilulla. Rakennuksessa on tiilikattettu harjakato ja savupiippu on päällystetty punertavalla pellillä. Räystäs- ja vuorilaudat, sadevesikourut, syöksytorvet ja muut julkisivuvarusteet ovat väriltään yhtenevän valkoiset. Ikkunan puitteet ovat ruskeat.

Palstalla on myös autotalli/varastorakennus. Varastorakennuksen rakennusajankohdasta ei löydy dokumentoitua tietoa. Rakennukset ovat arkkitehtuuriltaan yhtenevät

Asuinrakennukseen on 80-luvun lopulla lisätty katokset sisäänkäyntien ylle. Rakennuksen ulkoasu on kuitenkin yhtenäinen, eikä sen julkisivuissa ole havaittavissa kerrostuneisuutta.

Rinteessä sijaitsevan palstan kulmissa on korkea havu ja lehtipuu. Muutoin palstan kasvusto on ketomaista. Kadun toisella puolella kulkee aluetta halkova voimalinja.

Kohteessa on säilynyt 1/3 arviointi kriteeristä ja se kuuluu siten luokkaan 3. Kohteen alkuperäinen palstajako on säilynyt, mutta rakennukseen ja sen ympäristöön on ajan saatossa tehty useita muutoksia.

Pohj. Lintuvaarantie 68

Kiinteistötunnus: 49-452-1-244
VTJ-PRT: 1032831738
Rakennusajankohta: 1950-luku
Käyttötarkoitus: Yhden asunnon talot
Arvotusluokka: 3

Rakennuksen kantavat rakenteet ovat puusta ja se on valmistunut vuonna 1958. Suurin osa palstasta sijaitsee voimalinjan rajoitusalueella.

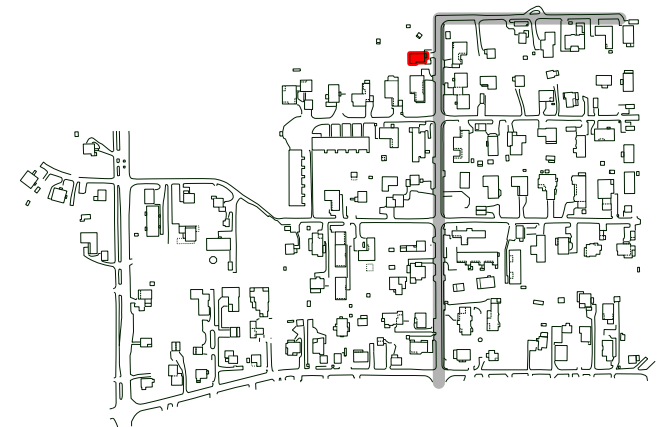
Julkisivut on pääasiassa verhoiltu valkoisella laudalla pystyyn, mutta päätykolmioita on korostettu saman värisellä vaakaverhoilulla. Rakennuksessa on ruskea tiilikatettu harjakatto. Räystäs- ja vuorilaudat, ikkunanpuitteet ja muut julkisivuvarusteet ovat väriltään yhtenevän ruskeat.

Rakennukseen kuuluu myös pieni pihakatos, jonka rakentamisajankohdasta ei löydy dokumentoitua tietoa.

Rakennukseen tehdyistä muutoksista ei dokumentoitua tietoa. Ulkoasu on melko yhtenäinen, mutta rakennus on silminnähden huonossa kunnossa.

Tasaista palstaa rajaa korkea pensasaita. Palstan laidoilla on muutama suurikokoinen lehti- ja havupuu. Palstan kasvusto on hoitamattomassa kunnossa.

Kohteessa on säilynyt 1/3 arviointi kriteeristä ja se kuuluu siten luokkaan 3. Kohteen alkuperäinen palstajako on säilynyt, mutta rakennukseen ja sen ympäristöön on ajan saatossa tehty useita muutoksia.

Ruisrääkantie 7

Kiinteistötunnus: 49-452-1-255
VTJ-PRT: 103283193W
Rakennusajankohta: 1920-luku
Käyttötarkoitus: Yhden asunnon talot
Arvotusluokka: 2

Rakennuksen kantavat rakenteet ovat puusta. Rakennusrekisterin mukaan rakennus on valmistunut vuonna 1920. Rekisteristä ei löydy rakennuksen alkuperäisiä piirustuksia.

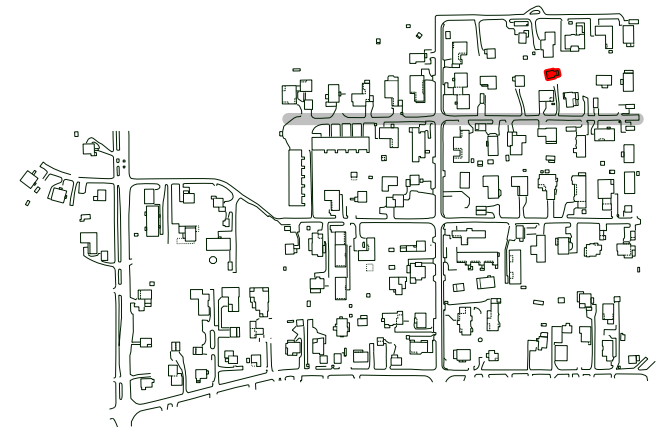
Rakennuksen sokkeli on maalattu vaalean harmaaksi. Julkisivut on verhoiltu vaaleankeltaisella laudoituksella vaakaan. Rakennuksessa on huovitettu taitekatto. Ikkununoissa on valkoiset puiset puitteet. Vuori- ja räystäslaudat, sadevesikourut ja syöksytorvet, sekä muut julkisivuväriaineet ovat kaikki yhtenäisesti vaalean ruskeat.

Palstan etuosassa on myös toinen yhden asunnon rakennus (103283192V), joka on valmistunut 1970-luvun puolivälissä. Palstan rakennukset ovat arkkitehtuuriltaan hyvin erilaiset. Toinen rakennus on huomattavasti pienempi puurakennusta kookkaampi. Toisen rakennuksen julkisivut ovat puuta ja tiiltä.

Puurakennukseen tehdyistä muutoksista ei löydy dokumentoitua tietoa. Ulkoasu on yhtenäinen, eikä sen julkisivuissa ole havaittavissa kerrostuneisuutta.

Rinteessä olevan palstan kadun puoleista laitaa rajaa korkea pensasaita. Palstalla on useita vanhoja puita ja paljon istutuksia.

Kohteessa on säilynyt 2/3 arviointi kriteeristä ja se kuuluu siten luokkaan 2. Kohteen alkuperäinen rakennus on säilynyt ja sen vieressä on toinen rakennus samalta aikakaudelta. Palstaa on täydennysrakennettu.

Ruisrääkantie 5

Kiinteistötunnus: 49-452-1-254
VTJ-PRT: 103283191U
Rakennusajankohta: 1920-luku
Käyttötarkoitus: Yhden asunnon talot
Arvotusluokka: 3

Rakennuksen kantavat rakenteet ovat puusta ja se on valmistunut vuonna 1924.

Julkisivut on verhoiltu vaalean keltaisella laudalla. Ensimmäisen kerroksen osalta julkisivut on peiterimaverhoiltu ja toisen kerroksen osalta vaakaverhoiltu. Harjakatto ja savupiippu on päällystetty vaaleaksi maalatulla pellillä. Rakennukseen kiinnittyvässä pihakatoksessa on tumma tiilinen pulpettikatto. Rakennuksessa on sekä alumiini pin-taisia, että puisia ikkunoita. Vuori- ja räystäslaudat, ikku-napuitteet, sadevesikourut ja syöksytorvet, sekä muut jul-kisivuväriaineet ovat kaikki yhtenäisesti maalattu valkoisiksi.

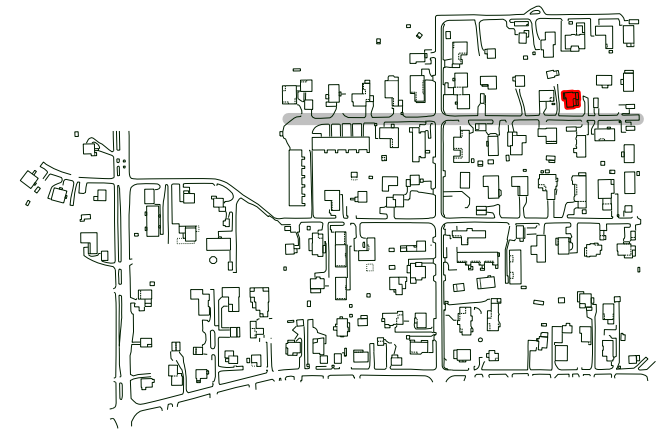
Palstalla ei ole muita rakennuksia.

Rakennukseen on tehty useita merkittäviä muutoksia.

Rakennuksen sisätiloja ja julkisivua on muutettu useaan kertaan ja siihen tehty laajennus 1990-luvun lopulla. Ulko-asu on melko yhtenäinen, mutta julkisivuissa on havaitta-vissa kerrostuneisuutta.

Rinteessä olevan palstan kadun puoleista laitaa rajaa kor-kea pensasaita. Palstalla on useita vanhoja puita ja paljon istutuksia.

Kohteessa on säilynyt 1/3 arviointi kriteeristä ja se kuuluu siten luokkaan 3. Kohteen alkuperäinen palstajako on säi-lynyt, mutta rakennukseen ja sen ympäristöön on ajan saatossa tehty useita muutoksia.

Ruisrääkantie 9

Kiinteistötunnus: 49-452-1-256
VTJ-PRT: 103283194X
Rakennusajankohta: 1950-luku
Käyttötarkoitus: Yhden asunnon talot
Arvotusluokka: 2

Rakennuksen kantavat rakenteet ovat puusta ja se on valmistunut vuonna 1954.

Rakennuksen sokkeli on maalattu vaalean ruskeaksi. Julkisivuissa on puinen valkoiseksi maalattu pystyverhoilu. Rakennuksessa on tumma tiilikatettu harjakatto ja harmaalla pellillä päällystetty savupiippu. Räystäslaudat, ikkunapuitteet, sadevesikourut ja syöksytorvet, sekä muut julkisivuväriaineet ovat kaikki maalattu yhtenäisesti harmaaksi.

Palstalla ei ole muita rakennuksia.

Rakennukseen ei ole tehty suuria muutoksia. Ulkoasu on yhtenäinen, lukuun ottamatta suurta puista terassirakennetta. Julkisivuissa on havaittavissa kerrostuneisuutta.

Tasainen hieman koilliseen kohoava palsta on pääosin hoidettua nurmialuetta, mutta sen laidoilla on muutama suurehko havu- ja lehtipuu.

Kohteessa on säilynyt 2/3 arviointi kriteeristä ja se kuuluu siten luokkaan 2. Kohteen alkuperäinen rakennus ja palsta ovat säilyneet, mutta se ei ole osa laajempaa säilynyttä kokonaisuutta.

Kehrääjantie 22

Kiinteistötunnus: 49-452-1-288
VTJ-PRT: 103292306V
Rakennusajankohta: 1950-luku
Käyttötarkoitus: Yhden asunnon talot
Arvotusluokka: 3

Rakennuksen kantavat rakenteet ovat puusta ja se on valmistunut vuonna 1954.

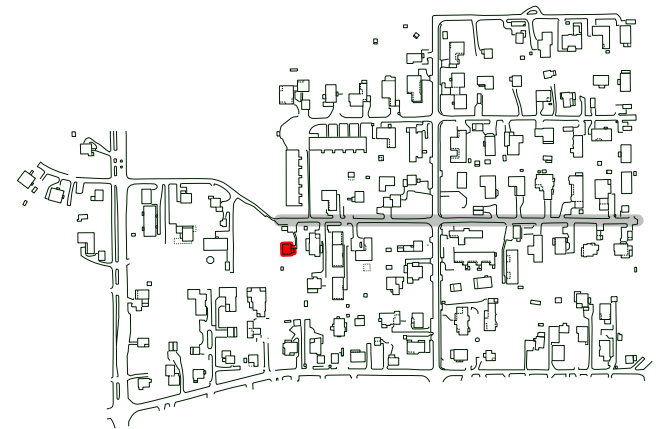
Rakennuksen sokkeli on rapattu harmaaksi. Julkisivuissa on punainen lomalaudoitus. Rakennuksen harjakatto ja savupiippu on päällystetty harmaalla pellillä. Räystäs- ja vuorilaudat, ikkunapuitteet, sadevesikourut, syöksytorvet ja muut julkisivuvarusteen ovat yhtenäisesti väriltään valkoiset.

Palstalla on myös autokatos ja pieni vaja. Lisärakennusten rakennusajankohdasta ei löydy dokumentoitua tietoa. Palstan rakennukset ovat arkkitehtuuriltaan yhtenevät.

Rakennukseen tehdyistä muutoksista ei löydy dokumentointia. Sisentyivistä ikkunoista ja uudehkoista julkisivupinnoista päätellen rakennuksen julkisivut on uusittu ja rungon ulkopuolelle on lisätty eristettä. Ulkoasu on melko yhtenäinen, eikä julkisivuissa ole havaittavissa suurempaa kerrostuneisuutta.

Tasainen palsta on pääosin hoidettua nurmialuetta, mutta palstan laidassa on muutama vanhempi lehti- ja havupuu.

Kohteessa on säilynyt 1/3 arviointi kriteeristä ja se kuuluu siten luokkaan 3. Kohteen alkuperäinen palstajako on säilynyt, mutta rakennukseen ja sen ympäristöön on ajan saatossa tehty useita muutoksia.

Kehrääjantie 19

Kiinteistötunnus: 49-452-1-285
VTJ-PRT: 103292303S
Rakennusajankohta: 1950-luku
Käyttötarkoitus: Yhden asunnon talot
Arvotusluokka: 3

Rakennuksen kantavat rakenteet ovat puusta ja se on valmistunut vuonna 1956.

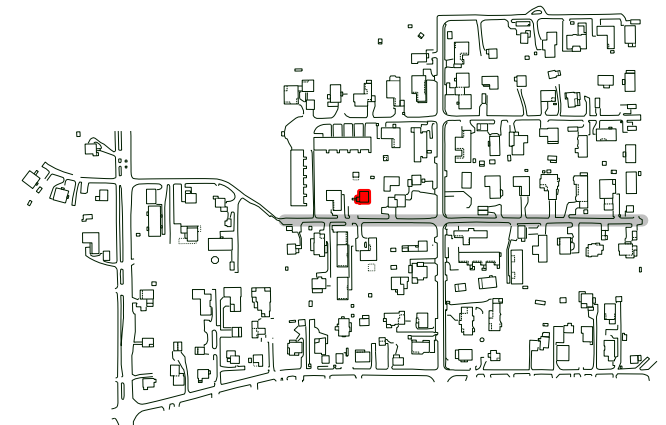
Julkisivuissa on vaaleanharmaa vaakalimilaudoitu. Rakennuksen harjakatto ja savupiippu on päällystetty harmaalla pellillä. Räystäs- ja vuorilaudat, ikkunapuitteet, sadevesikourut, syöksytorvet ja muut julkisivuvarusteet ovat väriltään yhtenevän valkoiset.

Palstalla on myös pieni kevytrakenteinen katos. Katoksen rakennusajankohdasta ei löydy dokumentoitua tietoa.

Rakennuksen julkisivuun tehdyistä muutoksista ei ole dokumentointia. Sisentyvistä ikkunoista ja uudehkoista julkisivupinnoista päätellen rakennuksen julkisivut on uusittu ja rungon ulkopuolelle on lisätty eristettä. Ulkoasu on yhtenäinen, eikä julkisivuilla ole havaittavissa kerrostuneisuutta.

Tasaisella palstalla on kaksi suurta ja vanhaa lehtipuuta ja useampia pienempiä istutuksia. Palstaa rajaa pensasaita.

Kohteessa on säilynyt 1/3 arviointi kriteeristä ja se kuuluu siten luokkaan 3. Kohteen alkuperäinen palstajako on säilynyt, mutta rakennukseen ja sen ympäristöön on ajan saatossa tehty useita muutoksia.

Yölinnuntie 3A

Kiinteistötunnus: 49-452-1-440
VTJ-PRT: 103292458S
Rakennusajankohta: 1950-luku
Käyttötarkoitus: Yhden asunnon talot
Arvotusluokka: 2

Rakennuksen kantavat rakenteet ovat puusta ja se on valmistunut 1950-luvun alkupuolella.

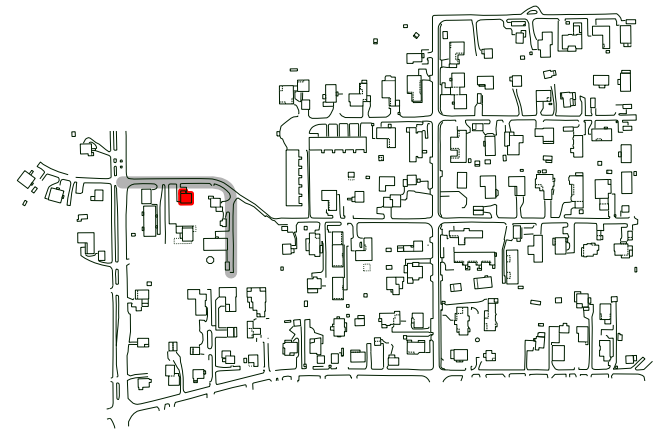
Rakennuksen sokkeli on maalattu vaalean harmaaksi. Julkisivuissa on puinen punaiseksi maalattu peiterimaverhoilu. Rakennuksessa on huovitettu harjakatto ja savupiippu on päällystetty tummaksi maalatulla pellillä. Rakennuksessa on puiset ikkunat. Vuori- ja räystäslaudat, ikkunapuitteet, sadevesikourut ja syöksytorvet, sekä muut julkisivuvarusteet ovat kaikki maalattu yhtenäisen valkoiseksi.

Palstalla on myös toinen yhden asunnon rakennus (Yölinnuntie 3B, 102468407F), joka on valmistunut vuonna 2012. Toinen rakennus on myös puurakenteinen, mutta väriltään luonnon valkoinen. Rakennukset ovat keskenään tyyliltään jokseenkin yhtenevät.

Vanhaan rakennukseen ei ole tehty suuria muutoksia. Ulkoasu on yhtenäinen, eikä julkisivuissa ole havaittavissa kerrostuneisuutta.

Etelään viettävällä palstalla on paljon vanhoja puita. Palsalla on paljon istutuksia ja se on rajattu pensasaidalla.

Kohteessa on säilynyt 2/3 arviointi kriteeristä ja se kuuluu siten luokkaan 2. Kohteen alkuperäinen rakennus on hyvin säilynyt ja sen vieressä on toinen rakennus samalta aikakaudelta. Palstaa on täydennysrakennettu.

Yölinnuntie 5

Kiinteistötunnus: 49-452-1-441
VTJ-PRT: 103292459T
Rakennusajankohta: 1950-luku
Käyttötarkoitus: Yhden asunnon talot
Arvotusluokka: 2

Rakennuksen kantavat rakenteet ovat puustaja se on valmistunut vuonna 1957. Rakennus on rakennettu Helsingin kaupungin ja Aravan tyyppipiirustuksien A5 (1952) pohjalta.

Rakennuksen sokkeli on maalattu harmaaksi. Julkisivuissa on peiterimaverhoiu ja ne on väriltään vaalean keltaiset. Rakennuksessa on huovitettu harjakatto. Savupiippu on päällystetty mustaksi maalatulla pellillä. Rakennuksessa on puiset ikkunat. Vuori- ja räystäslaudat, ikkunapuitteet, sadevesikourut ja syöksytorvet, sekä muut julkisivuvarusteet ovat kaikki maalattu yhtenäisen valkoisiksi.

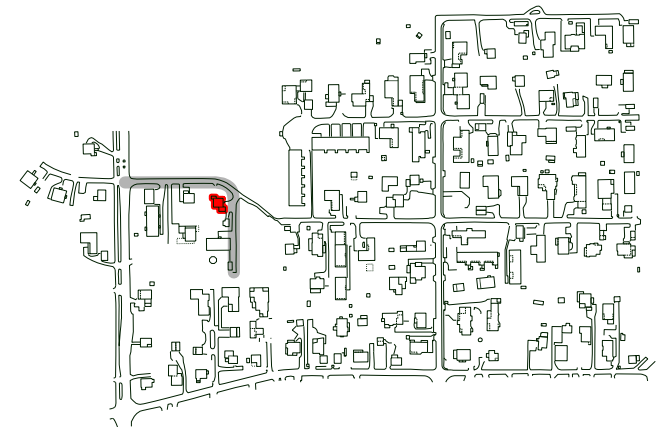
Rakennukseen liittyy myös erillinen autotalli, jonka materiaalit ja värit ovat samoja kuin päärakennuksessa. Autotallin tarkkaa rakennusajankohtaa ei ole dokumentoitu.

Palstalla on myös toinen yhden asunnon rakennus (Yölinnuntie 7, 103292460U), joka on valmistunut 1982. Toisessa rakennuksessa on tiiliset julkisivut. Rakennukset ovat keskenään tyyliltään hyvin erilaiset ja uudempi rakennus on huomattavasti vanhaa puutaloa kookkaampi.

Vanhaan rakennukseen on tehty laajennus 1990-luvun lopulla noudattaen sen alkuperäistä tyyliä. Ulkoasu on yhtenäinen, eikä julkisivuissa ole havaittavissa kerrostuneisuutta.

Etelään viettävällä palstalla on paljon vanhoja puita ja istutuksia.

Kohteessa on säilynyt 2/3 arviointi kriteeristä ja se kuuluu siten luokkaan 2. Kohteen alkuperäinen rakennus on hyvin säilynyt ja sen vieressä on toinen rakennus samalta aikakaudelta. Palstaa on täydennysrakennettu.

Hämeenkyläntie 40

Kiinteistötunnus: 49-452-1-483
VTJ-PRT: 1033011837
Rakennusajankohta: 1950-luku
Käyttötarkoitus: Kahden asunnon talot
Arvotusluokka: 1

Rakennuksen kantavat rakenteet ovat puusta. Rakennus on valmistunut vuonna 1954 ja se on rakennettu Helsingin kaupungin ja Aravan tyyppipiirustuksien A15 (1952) pohjalta. Palstan pohjoislaita sijaitsee voimalinjan rajoitusalueella.

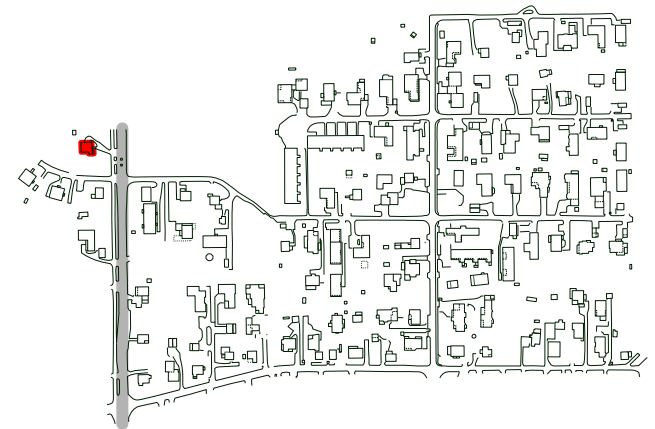
Rakennuksen sokkeli on rapattu tumman harmaaksi. Rakennuksen julkisivut ovat rapatut ja väriltään vaaleat. Harjakatto, sekä savupiippu on päällystetty punertavaksi maalatulla pellillä. Rakennuksessa on puiset ikkunat. Räystäslaudat, ikkunapuitteet ja käsipuut ovat väriltään valkoiset. Sadevesikourut ja syöksytorvet ovat väriltään ruskeat.

Palstalla on myös kevyt puurakenteinen vaja. Vajan rakennusajankohdasta ei ole dokumentoitua tietoa.

Päärakennukseen tehdyistä muutoksista ei ole dokumentointia. Ulkoasu on yhtenäinen, eikä julkisivuissa ole havaittavissa kerrostuneisuutta.

Suurella etelään viettävällä palstalla on paljon vanhoja lehti- ja havupuita, sekä istutuksia.

Kohteessa on säilynyt kaikki arviointi kriteerit ja se kuuluu siten luokkaan 1. Kohteen alkuperäinen rakennus ja palsta ovat hyvin säilyneet ja sen vieressä on toisia rakennuksia samalta aikakaudelta.

Päivälinnuntie 2

Kiinteistötunnus: 49-452-2-1306
VTJ-PRT: 100373955H
Rakennusajankohta: 1940-luku
Käyttötarkoitus: Yhden asunnon talot
Arvotusluokka: 3

Rakennuksen kantavat rakenteet ovat puusta ja se on valmistunut vuonna 1949. Rakennus on rakennettu Maatalousseurojen keskusliiton asutusvaliokunnan tyyppipiirustuksien A6 (1947) pohjalta.

Rakennuksen sokkeli on valettu betonista ja siinä on koristeellinen laatoitus/kuviointi. Puinen julkisivu on vaakaverhoiltu ja väriltään vaalean sininen. Katto ja savupiippu on päällystetty mustaksi maalatulla pellillä. Rakennuksessa on valkoiset alumiinipintaiset ikkunat. Vuori- ja räysätäslaudat ovat vaalean harmaat. Sadevesikourut ja syöksytorvet ovat väriltään mustat.

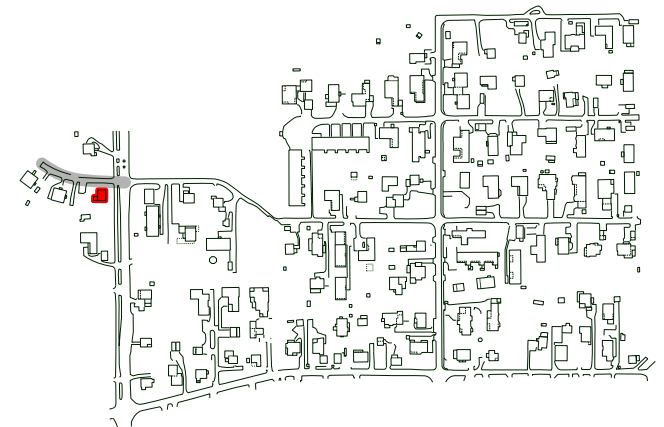
Palstalla on myös pieni talousrakennus. Talousrakennuksen rakennusajankohdasta ei ole dokumentoitu tietoa. Palstan rakennukset ovat arkkitehtuuriltaan melko saman tyyliä.

Alkuperäinen palsta on jaettu kahteen osaan. Toisella osalla on vuonna 1979 valmistunut tiilijulkisivuinen yhden asunnon talo (Hämeenkyläntie 38, 103318315V). Rakennukset ovat keskenään tyyliältään ja kooltaan hyvin erilaiset.

Rakennukseen tehdyistä muutoksista ole dokumentointia. Sisentyivistä ikkunoista ja uudehkoista julkisivupinnoista päätellen rakennuksen julkisivut on uusittu ja rungon ulkopuolelle on lisätty eristettä. Rakennukseen tehdyt muutokset ovat tyyliältään erilaisia ja julkisivut ovat siten hieman kerrostuneet.

Etelään viettävällä palstalla on paljon istutuksia ja se on rajattu sinisellä lauta-aidalla. Palstalla on myös muutama vanhaa ja kookasta puuta.

Kohteessa on säilynyt 1/3 arviointi kriteeristä ja se kuuluu siten luokkaan 3. Kohde on säilynyt osana laajempaa kokonaisuutta, mutta rakennukseen ja sen ympäristöön on ajan saatossa tehty useita muutoksia.

Päivälinnuntie 4

Kiinteistötunnus: 49-452-1-485
VTJ-PRT: 1033011859
Rakennusajankohta: 1950-luku
Käyttötarkoitus: Yhden asunnon talot
Arvotusluokka: 1

Rakennuksen kantavat rakenteet ovat betonia. Rakennus on valmistunut vuonna 1954 ja se on valmistettu naapuritalon (Päivälinnuntie 6, 1033011848) kanssa samojen piirustusten pohjalta.

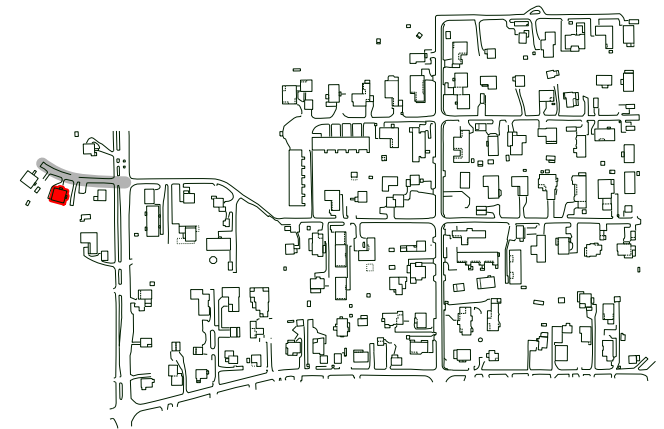
Rakennuksen julkisivut ovat rapatut ja väriltään vaaleat. Harjakatto ja savupiippu on päällystetty punertavaksi maalatulla pellillä. Rakennuksessa on valkoiset ikkunanpuitteet ja räystäslaudat. Vuorilaudat, sadevesikourut ja syöksytorvet, sekä muut julkisivuvarusteet ovat kaikki yhtenäisen ruskeat.

Palstalla ei ole muita rakennuksia.

Rakennus on muutettu kahden asunnon talosta yhden asunnon taloksi vuonna 2017. Ulkoasu on yhtenäinen, eikä julkisivuissa ole havaittavissa kerrostuneisuutta.

Etelään viettävän suuren palstan kadunpuoleista laitaa rajaa pensasaita. Palstalla on useampia vanhoja ja kookkaita havu- ja lehtipuita, sekä muuta hoidettua kasvillisuutta.

Kohteessa on säilynyt kaikki arviointi kriteerit ja se kuuluu siten luokkaan 1. Kohteen alkuperäinen rakennus ja palsta ovat hyvin säilyneet ja vieressä on toisia rakennuksia samalta aikakaudelta.

Päivälinnuntie 6

Kiinteistötunnus: 49-452-1-484
VTJ-PRT: 1033011848
Rakennusajankohta: 1950-luku
Käyttötarkoitus: Yhden asunnon talot
Arvotusluokka: 1

Rakennuksen kantavat rakenteet ovat tiiltä. Rakennus on valmistunut vuonna 1954 ja se on valmistettu naapuritalon (Päivälinnuntie 4, 1033011859) kanssa samojen piirustusten pohjalta.

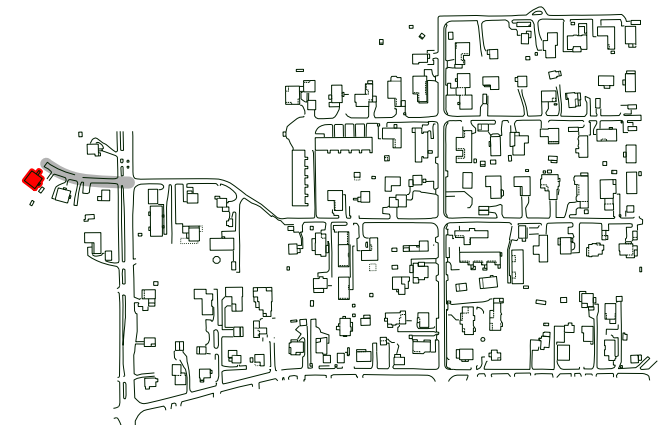
Rakennuksen julkisivut ovat rapatut ja väriltään vaaleat. Harjakatossa on tumma tiilikate. Rakennuksessa on uudet alumiinipintaiset ikkunat. Sokkeli, räystääslaudat, vesipellit, sadevesikourut ja syöksytorvet ovat kaikki väriltään yhtenäisen ruskeat.

Palstalla on myös pieni puinen varistorakennus ja kaksi kevyttä katosta. Palstan kadunpuoleisella laidalla on puuaita, jossa on betoniset pilarit. Varistorakennuksen, katoksen ja aitojen rakennusajankohdasta ei löydy dokumentointia. Palstan rakennukset eivät ole arkkitehtuuriltaan yhtenevät.

Rakennukseen ei ole tehty suuria muutoksia. Rakennukseen tehdyistä muutoksista ei löydy dokumentointia. Ulkoasu on melko yhtenäinen, eikä julkisivuissa ole havaittavissa suurempaa kerrostuneisuutta.

Etelään viettävällä suurella palstalla on paljon vanhoja havu- ja lehtipuita, sekä muuta rehevää kasvillisuutta.

Kohteessa on säilynyt kaikki arviointi kriteerit ja se kuuluu siten luokkaan 1. Kohteen rakennus ja palsta ovat hyvin säilyneet ja vieressä on toisia rakennuksia samalta aikakaudelta.

Jääskeläntie 1

Kiinteistötunnus: 49-452-1-301
VTJ-PRT: 103292334S
Rakennusajankohta: 1940-luku
Käyttötarkoitus: Yhden asunnon talot
Arvotusluokka: 1

Rakennuksen kantavat rakenteet ovat puusta. Rakennusrekisterin mukaan rakennus on valmistunut 1940-luvulla. Rekisteristä ei löydy rakennuksen alkuperäisiä piirustuksia.

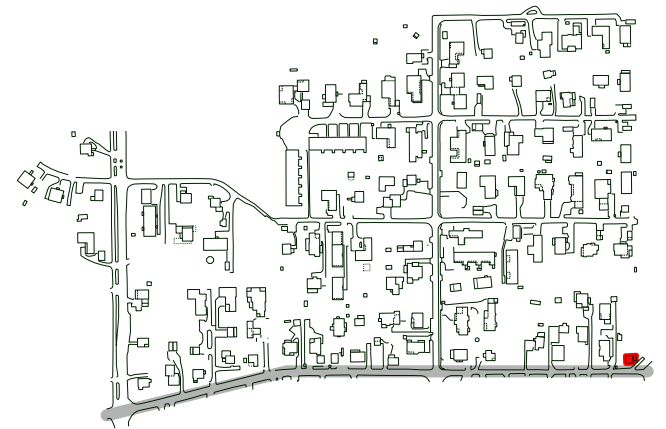
Puisissa julkisivuissa on pääasiassa keltainen vaakaverhoilu, mutta päätykolmioita on korostettu saman värisellä pystyverhouksella. Rakennuksen harjakatto ja savupiippu on päällystetty punertavaksi maalatulla pellillä. Räystäs- ja vuorilaudat, sekä ikkunapuitteet ovat väriltään valkoiset. Sadevesikourut ja syöksytorvet ovat väriltään ruskeat.

Palstalla on myös pieni talousrakennus. Talousrakennuksen rakennusajankohdasta ei ole dokumentoitua tietoa. Palstan rakennukset ovat arkkitehtuuriltaan yhtenevät.

Päärakennukseen tehdyistä muutoksista ei ole dokumentointia. Ulkoasu on yhtenäinen, eikä julkisivuissa ole havaittavissa kerrostuneisuutta. Julkisivujen pinnat ovat silminnähden huonossa kunnossa.

Suurella pohjoiseen viettävällä palstalla on paljon vanhoja havu- ja lehtipuita, sekä muuta rehevää kasvillisuutta. Palstan itäpuolella on vanha sekametsä.

Kohteessa on säilynyt kaikki arviointi kriteerit ja se kuuluu siten luokkaan 1. Kohteen alkuperäinen rakennus ja palsta ovat hyvin säilyneet ja sen vieressä kadun toisella puolella on rakennus samalta aikakaudelta.

Jääskeläntie 7

Kiinteistötunnus: 49-452-1-304
VTJ-PRT: 103292338W
Rakennusajankohta: 1940-luku
Käyttötarkoitus: Yhden asunnon talot
Arvotusluokka: 2

Rakennuksen kantavat rakenteet ovat puusta. Rakennusrekisterin mukaan rakennus on valmistunut 1940-luvulla. Rekisteristä ei löydy rakennuksen alkuperäisiä piirustuksia.

Julkisivuissa on vaaleankeltainen vaakalimilaudoituus. Rakennuksen harjakatto ja savupiippu on päällystetty harmaalla pellillä. Ikkunapuitteet, sadevesikourut ja syöksytorvet ovat väritään yhtenevän harmaat.

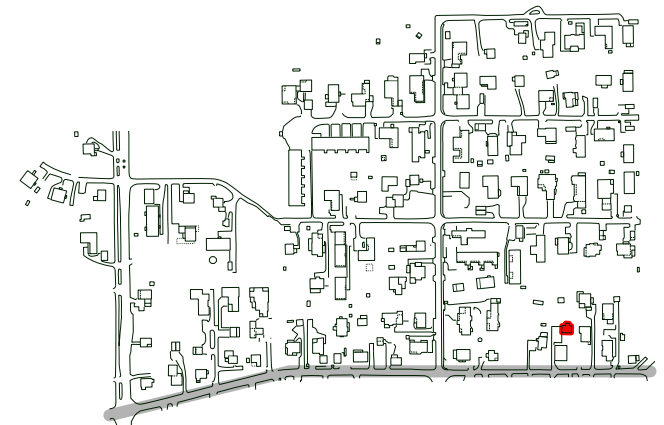
Rakennukseen kuuluu myös pieni talousrakennus, jonka rakentamisajankohdasta ei löydy dokumentoitua tietoa.

Palstalla on myös toinen yhden asunnon talo (103292340Y), joka on rakennettu vuonna 1987. Rakennuksessa on vaaleat tiiliset julkisivut. Palstan asuinrakennukset ovat arkkitehtuuriltaan hyvin erilaiset.

Vanhaan rakennukseen tehdyistä muutoksista ei ole dokumentointia. Ulkoasu on yhtenäinen, eikä julkisivuissa ole havaittavissa kerrostuneisuutta. Rakennus on silminnähdessä huonossa kunnossa.

Loivasti pohjoiseen viettävän palstan laidoilla on useita vanhoja havu- ja lehtipuita, sekä muuta rehevää kasvillisuutta.

Kohteessa on säilynyt 2/3 arviointi kriteeristä ja se kuuluu siten luokkaan 2. Kohteen alkuperäinen rakennus on hyvin säilynyt ja sen vieressä on muita rakennuksia samalta aikakaudelta. Palstaa on täydennysrakennettu.

Jääskeläntie 9

Kiinteistötunnus: 49-452-1-305
VTJ-PRT: 1032923410
Rakennusajankohta: 1930-luku
Käyttötarkoitus: Yhden asunnon talot
Arvotusluokka: 2

Rakennuksen kantavat rakenteet ovat puusta. Rakennusrekisterin mukaan rakennus on valmistunut vuonna 1934. Rekisteristä ei löydy rakennuksen alkuperäisiä piirustuksia.

Rakennuksen sokkeli on harmaa. Julkisivuissa on pääasiassa valkoinen lomalaudoitus, mutta päätykolmioita on korostettu saman värisellä vaakalimilaudoituksella. Katto sekä savupiippu on päällystetty tummalla pellillä. Puiet ikkunanpuitteet ovat väritään valkoiset. Vuori- ja räystäslaudat, sadevesikourut ja syöksytorvet sekä muut julkisivuväri- ja varusteet ovat kaikki yhtenäisen harmaita.

Palstalla on myös pieni puinen varistorakennus. Palstan rakennukset eivät ole arkkitehtuuriltaan yhtenevät.

Rakennukseen tehdyistä muutoksista ole dokumentointia. Rakennusta on ulkoasunsa perusteella laajennettu useaan otteeseen. Ulkoasu on väreiltään yhtenäinen, mutta siinä on havaittavissa eri tyylien ja aikakausien kerrostumia.

Suuren pohjoiseen viettävän palstan laidoilla on useita vanhoja ja kookkaita puita, sekä istutuksia.

Kohteessa on säilynyt 2/3 arviointi kriteeristä ja se kuuluu siten luokkaan 2. Kohteen alkuperäinen palstajako on säilynyt ja sen vieressä on muita rakennuksia samalta aikakaudelta. Rakennukseen on ajan saatossa tehty useita muutoksia.

Jääskeläntie 13A

Kiinteistötunnus: 49-452-1-581
VTJ-PRT: 103301282D
Rakennusajankohta: 1930-luku
Käyttötarkoitus: Yhden asunnon talot
Arvotusluokka: 2

Rakennuksen kantavat rakenteet ovat puusta. Rakennusrekisterin mukaan se on rakennettu 1930-luvulla. Rekisteristä ei löydy rakennuksen alkuperäisiä piirustuksia.

Rakennuksen sokkeli on punaruskea. Puisessa julkisivuissa on pääasiassa valkoinen vaakalimilaudoitus, mutta erkke-riä ja päätykolmioita on korostettu saman värisellä pysty-verhouksella. Rakennuksessa on tumma huopakatto ja punaruskealla pellillä päällystetty savupiippu. Myös muut peltiset julkisivuvarusteet ovat punaruskeita lukuun ottamatta valkoisia syöksytörmä. Ikkunoita on rakennuksessa monen tyyliä. Ikkunan puittet ovat väriltään valkoisia ja materiaaliltaan puisia. Vuori- ja räystäslaudat ovat väriltään keltaisia.

Alkuperäinen palsta on jaettu kahteen osaan. Toisella osalla on vuonna 2011 valmistunut yhden asunnon talo (Jääskeläntie 13B, 102760560S), jossa on vaaleaksi rapattut julkisivut. Rakennukset ovat keskenään tyylieltään ja kooltaan hyvin erilaiset.

Vanhempi rakennus on tyylieltään yhtenäinen.

Pientä itään viettävää palstaa rajaa korkea pensas aita. Lisäksi palstalla on pari vanhaa ja kookasta puuta, sekä paljon istutuksia. Rakennuksen idänpuolinen palsta on rakentamatonta metsikköä.

Kohteessa on säilynyt 2/3 arviointi kriteeristä ja se kuuluu siten luokkaan 2. Kohteen alkuperäinen rakennus on hyvin säilynyt ja sen vieressä on muita rakennuksia samalta aikakaudelta. Palstaa on täydennysrakennettu.

Jääskeläntie 19

Kiinteistötunnus: 49-452-1-311
VTJ-PRT: 103292352B
Rakennusajankohta: 1950-luku
Käyttötarkoitus: Yhden asunnon talot
Arvotusluokka: 2

Rakennuksen kantavat rakenteet ovat puusta ja se on valmistunut vuonna 1955.

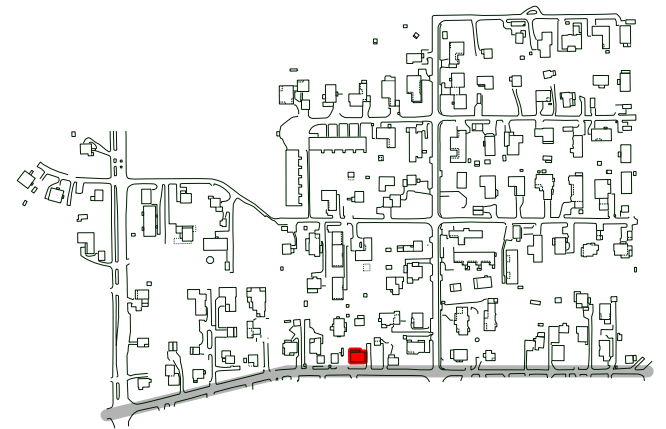
Rakennuksen sokkeli on vaalean harmaa. Rakennuksessa on tummat hirsiset julkisivut. Katto ja savupiippu on päällystetty harmaalla pellillä. Rakennuksessa on erilaisia ja erikokoisia puisia ikkunoita. Ikkunapuitteet, vuori- ja räys-täslaudat ovat yhtenäisen valkoisia.

Palstalla on myös vuonna 1961 valmistunut talousrakennus, jossa on sauna. Talousrakennuksessa on peiterimaverhoilu ja samat värit kuin päärakennuksessa. Palstan rakennukset sopivat arkkitehtuuriltaan yhteen.

Rakennukseen ei ole tehty suuria muutoksia. Ulkoasu on melko yhtenäinen, eikä julkisivuissa ole havaittavissa suurempaa kerrostuneisuutta.

Tasaisella ja rehevällä palstalla on useita vanhoja lehtipuita ja erilaisia istutuksia.

Kohteessa on säilynyt 2/3 arviointi kriteeristä ja se kuuluu siten luokkaan 2. Kohteen alkuperäinen rakennus ja palsta ovat säilyneet, mutta se ei ole osa laajempaa säilynyttä kokonaisuutta.

Jääskeläntie 27A

Kiinteistötunnus: 49-452-2-603
VTJ-PRT: 1033183267
Rakennusajankohta: 1940-luku
Käyttötarkoitus: Yhden asunnon talot
Arvotusluokka: 3

Rakennuksen kantavat rakenteet ovat puusta ja rakennus on valmistunut vuonna 1948.

Julkisivuilla on vaalean keltainen lomalaudoitus. Rakennuksen harjakatto ja savupiippu on päällystetty mustalla pellillä. Räystäs- ja vuorilaudat, ikkunapuitteet, sadevesikourut, syöksytorvet ja muut julkisivuväriaineet ovat väriltään yhtenevän valkoiset.

Rakennukseen kuuluu myös pieni varistorakennus, jonka rakentamisajankohdasta ei löydy dokumentoitua tietoa.

Palstalla on myös toinen yhden asunnon talo ja siihen kuuluva varistorakennus. Toinen asuintalo (Jääskeläntie 27B, 1033183289) ja sen varistorakennus on rakennettu vuonna 2006. Toisessa asuintalossa ja sen varistorakennuksessa on vaaleat tiiliset julkisivut. Palstan asuinrakennukset ovat arkkitehtuuriltaan hyvin erilaiset.

Vanhaan rakennukseen tehdyistä muutoksista ei ole dokumentointia. Sisentyivistä ikkunoista ja uudehkoista julkisivupinnoista päätellen rakennuksen julkisivut on uusittu ja rungon ulkopuolelle on lisätty eristettä. Ulkoasu on kuitenkin melko yhtenäinen, eikä julkisivuissa ole havaittavissa suurempaa kerrostuneisuutta.

Suurta osaa pohjoiseen viettävästä palstasta rajaa pensaita. Palstalla on runsaasti istutuksia ja muutama vanha lehtipuu.

Kohteessa on säilynyt 1/3 arviointi kriteeristä ja se kuuluu siten luokkaan 3. Kohde on osa laajempaa kokonaisuutta, mutta rakennukseen ja sen ympäristöön on ajan saatossa tehty useita muutoksia.

Jääskeläntie 29A

Kiinteistötunnus: 49-452-2-602
VTJ-PRT: 1033183234
Rakennusajankohta: 1950-luku
Käyttötarkoitus: Yhden asunnon talot
Arvotusluokka: 3

Rakennuksen kantavat rakenteet ovat puusta ja se on rakennus valmistunut vuonna 1950.

Julkisivuissa on pääasiassa vaaleanvihreä vaakaverhoilu, mutta ikkunoiden alapuolella on saman värinen pystyverhoilu. Rakennuksen harjakatto ja savupiippu on päällystetty harmaalla pellillä. Räystäs- ja vuorilaudat, ikkunapuitteet, sadevesikourut, syöksytorvet ja muut julkisivuväriaineet ovat yhtenäisesti väriltään valkoiset.

Alkuperäinen palsta on jaettu kahteen osaan 2000-luvun alussa. Palstan taaemmalla osalla on vuonna 2003 valmistunut tiilijulkisivuinen yhden asunnon talo (Jääskeläntie 29b, 1003739434). Palstan rakennukset ovat arkkitehtuuriltaan ja kooltaan erilaiset.

Vanhempaan rakennukseen on tehty laajennus 2000-luvun alussa. Sisentyivistä ikkunoista ja uudehkoista julkisivupinnoista päätellen rakennuksen julkisivut on uusittu ja rungon ulkopuolelle on lisätty eristettä. Ulkoasu on kuitenkin melko yhtenäinen, eikä julkisivuissa ole havaittavissa suurempaa kerrostuneisuutta.

Suurta osaa pohjoiseen viettävästä palstasta rajaa pensasaita. Palstalla on paljon istutuksia ja muutama kookkaampi vanha puu.

Kohteessa on säilynyt 1/3 arviointi kriteeristä ja se kuuluu siten luokkaan 3. Kohde on osa laajempaa kokonaisuutta, mutta rakennukseen ja sen ympäristöön on ajan saatossa tehty useita muutoksia.

Jääskeläntie 31A

Kiinteistötunnus: 49-452-2-1297
VTJ-PRT: 1003739489
Rakennusajankohta: 1940-luku
Käyttötarkoitus: Yhden asunnon talot
Arvotusluokka: 3

Rakennuksen kantavat rakenteet ovat puusta. Rakennus on valmistunut vuonna 1946 ja se on rakennettu Maatalousseurojen keskusliiton jälleenrakennusvaliokunnan tyyppipiirustuksien 1945/A17 pohjalta.

Puisissa julkisivuissa on vaalean keltainen vaakaverhoilu. Rakennuksen harjakatto ja savupiippu on päällystetty tummalla pellillä. Räystäs- ja vuorilaudat, ikkunapuitteet, sadevesikourut, syöksytorvet ja muut julkisivuvarusteet ovat väriltään yhtenevän valkoiset.

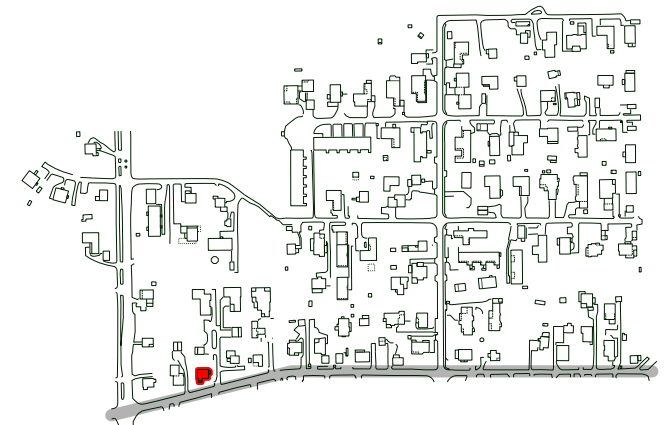
Rakennukseen kuuluu myös pieni talousrakennus, jonka rakentamisajankohdasta ei löydy dokumentoitua tietoa.

Alkuperäinen palsta on jaettu kahteen osaan. Palstan taajemmalla osalla on vuonna 1985 valmistunut suuri tiilijulkisivuinen yhden asunnon talo (Jääskeläntie 31b, 1003739478). Palstan rakennukset ovat arkkitehtuuriltaan ja kooltaan erilaiset.

Vanhaan rakennukseen tehdyistä muutoksista ei ole dokumentointia. Sisentyvistä ikkunoista ja uudehkoista julkisivuinnoista päätellen rakennuksen julkisivut on uusittu ja rungon ulkopuolelle on lisätty eristettä. Ulkoasu on kuitenkin yhtenäinen, eikä julkisivuissa ole havaittavissa suurempaa kerrostuneisuutta.

Suurta osaa pohjoiseen viettävästä palstasta rajaa pensaita. Palstalla on paljon istutuksia ja muutama kookkaampi vanha puu.

Kohteessa on säilynyt 1/3 arviointi kriteeristä ja se kuuluu siten luokkaan 3. Kohde on osa laajempaa kokonaisuutta, mutta rakennukseen ja sen ympäristöön on ajan saatossa tehty useita muutoksia.

Jääskeläntie 33

Kiinteistötunnus: 49-452-2-600
VTJ-PRT: 1033183212
Rakennusajankohta: 1950-luku
Käyttötarkoitus: Yhden asunnon talot
Arvotusluokka: 2

Rakennuksen kantavat rakenteet ovat puusta. Rakennus on valmistunut vuonna 1950 ja se on rakennettu Maatalousseurojen keskusliiton jälleenrakennusvaliokunnan tyyppipiirustuksien 1945/A10 pohjalta.

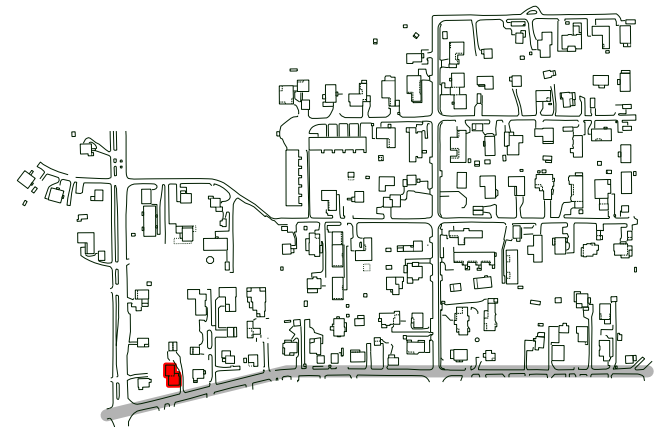
Rakennuksen sokkeli on harmaa. Julkisivuilla on vaalean-keltainen peiterimaverhoilu. Rakennuksen harjakatto ja savupiippu on päällystetty tummalla pellillä. Räystäs- ja vuorilaudat, ikkunapuitteet, sadevesikourut, syöksytorvet ja muut julkisivuvarusteen ovat yhtenäisesti väriltään valkoiset.

Palstalla on myös autotalli. Autotallin rakennusajankohdasta ei ole dokumentointia.

Rakennukseen on tehty laajennus 1970-luvulla. Ulkoasu on yhtenäinen, eikä julkisivuissa ole havaittavissa kerrostuneisuutta.

Suuri ja tasainen palsta on rajattu pensasaidalla. Palstalla on useita vanhoja puita ja paljon vehreitä istutuksia.

Kohteessa on säilynyt 2/3 arviointi kriteeristä ja se kuuluu siten luokkaan 2. Kohteen alkuperäinen palstajako on säilynyt ja sen vieressä on muita rakennuksia samalta aikakaudelta. Rakennukseen on ajan saatossa tehty useita muutoksia.

Jääskeläntie 35

Kiinteistötunnus: 49-452-2-599
VTJ-PRT: 103318317X
Rakennusajankohta: 1940-luku
Käyttötarkoitus: Yhden asunnon talot
Arvotusluokka: 3

Rakennuksen kantavat rakenteet ovat puusta ja se on valmistunut vuonna 1949.

Julkisivut on verhoiltu harmailla kuitusementtilevyillä. Rakennuksen harjakatto on punaiseksi maalattua poimupeltiä. Pellitetty savupiippu, sadevesikourut, syöksytorvet ja räystäslaudat ovat myös maalattu punaisiksi. Ikkunapuitteet ovat väriltään valkoiset.

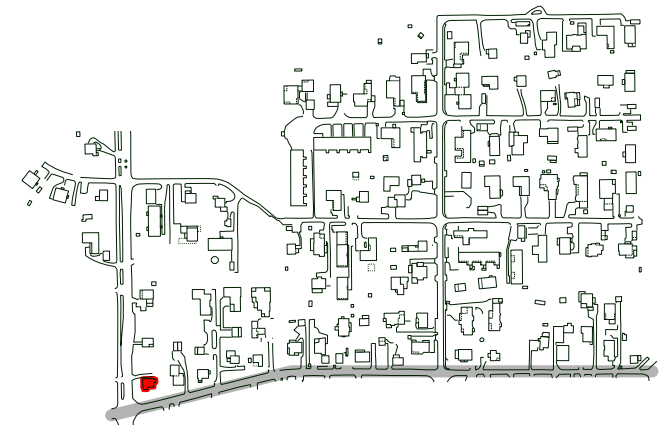
Rakennukseen kuuluu myös pieni varastorakennus, jonka rakentamisajankohdasta ei löydy dokumentoitua tietoa.

Palstalla on myös toinen yhden asunnon talo ja siihen kuuluva katosrakennus. Toinen asuintalo (Hämeenkyläntie 29, 1033183190) on rakennettu vuonna 1985 ja siinä on tiilinen julkisivu. Palstan asuinrakennukset ovat arkkitehtuuriltaan hyvin erilaiset.

Vanhaan rakennukseen tehdyistä muutoksista ei ole dokumentointia. Sisentyivistä ikkunoista päätellen rakennuksen julkisivut on uusittu ja rungon ulkopuolelle on lisätty eristettä. Katolle on asennettu aurinkopaneeleja. Ulkoasu on melko yhtenäinen, mutta julkisivut ovat hieman kerrostuneet.

Tasaista palstaa rajaa pensasaita. Vehreällä palstalla on paljon vanhoja puita ja istutuksia.

Kohteessa on säilynyt 1/3 arviointi kriteeristä ja se kuuluu siten luokkaan 3. Kohde on osa laajempaa kokonaisuutta, mutta rakennukseen ja sen ympäristöön on ajan saatossa tehty useita muutoksia.

Yhteenveto

Tarkastelualue on rakennuskannaltaan moni-ilmeistä ja ympäristöltään vihreää pientaloaluetta. Alueen rakentuminen on tapahtunut viimeisen sadan vuoden aikana. Vanhin rakennuskanta on rakennettu 1920-luvulta alkaen alavan ja savisen maaston otollisimmille rakennuspaikoille kumpuilevan maaston korkeimmille kohdille. Jälleenrakennuskauden jälkeen rakennuskanta kasvoi tasaisesti.

Alueella suurin kasvu tapahtui 1900-luvun lopulla 80-luvun nousukauden aikoihin. Alueen uusimmat rakennukset ovat valmistuneet aivan viime vuosina.

Nykyisin alueella on jäljellä 25 ennen 1960-lukua rakennettua asuin taloa. Suurin osa näistä rakennuksista on puurunkoisia yhden asunnon taloja, joiden lautaverhoillut julkisivut vaihtelevat eri pastellinväreissä. Osa rakennuksista on säilyttänyt aikakaudelleen tyypillisen rakennuksen piirteet mutta montaa rakennuksista on myös laajennettu ja remontoitu eri aikakausien tapojen mukaisesti.

Suurin osa alueesta palstoitettiin 1920-luvun alussa.

Alueella on edelleen jäljellä palstoitusta johtuvia piirteitä. Alueen kapeat, suorat ja osin vielä päällystämättömät tiet, suorakulmaiset palstat ja vihreät suuret pihat ovat edelleen alueen kaupunkikuvan pääosassa. Alueen täydennysrakentaminen ja katuverkoston uusiminen ovat kuitenkin osaltaan heikentäneet alueen alkuperäisen luonteen säilymistä. Katuja on levennetty ja montaa palstaa on viimeisen 40-vuoden aikana täydennysrakennettu.

Rakennusten arvottamisessa arvokkaimpaan luokkaan 1 tunnistettiin neljä kriteerit täyttävää rakennusta. Nämä rakennukset ovat säilyttäneet lähes täysin alkuperäisen luonteensa rakennustavan ja palstajaon säilymisen myöskin ja ovat siten hyviä kokonaisvaltaisia esimerkkejä aikakautensa ja paikallisesta rakennetusta ympäristöstä.

Alueen hyvin säilyneet rakennukset ovat pääosin erillään toisistaan täydennysrakentamisen seurauksesta, eivätkä siksi muodosta keskenään suurempia yhtenäisiä aluekokonaisuuksia. Arvotuksen yhteydessä tunnistettuihin aluekokonaisuuksiin hyväksyttiin kahden, tai useamman rakennuksen muodostamat kokonaisuudet, joita tunnistettiin yhteensä viisi kappaletta.

Lähteet

Kirjallisuus

Erkki Härö: Espoon rakennuskulttuuri ja kulttuurimaisema.
Espoo: Espoon kaupunginmuseo 1984.

Uolevi itkonen ja Pekka Rytälä: Leppävaarakirja.
Espoo: Espoon kaupunki ja Helsingin kaupunki 2009.

Pauli Saloranta: Albergasta Leppävaaraan.
Espoo: Leppävaara-seura - Albergasällskapet ry 2011.

Pertti Maisala: Espoo - oma lukunsa.
Espoo: Espoon kaupunkisuunnittelukeskus 2008.

Muut julkaisut

Juhani Kinnunen: Lintuvaaran, entisen Harakan palstoitus.
Leppävaaraseura 2008.

Markku Salmi: Albergan taajaväkinen yhdyskunta 1921-
1956. Leppävaara-seura 2020.

Arja ja Markku Salmi: Leppävaaran suuri kasvupyrähdys
1905. Leppävaara-seura 2015

Juhani Kinnunen: Harakan alkuvaiheita.
Leppävaara-seura 2008.

Otto Favén ja Arja Salmi: Värikästä boheemielämää Hara-
kassa. Lepuski-lehti 1/2010.

Verkkolähteet

Espoon karttapalvelu: kartat, ilmakuvat ja asemakaavat.
<https://kartat.espoo.fi/ims>

Arkistot

Leppävaara-seuran kotisivut:
<http://www.lepuski.fi/arkisto.html>

Arska (Espoon kaupunki ja Sitowise): Rakennusrekisteriot-
teet, rakennuspiirustukset ja kantakartta.
<https://arska.espoo.fi/>

Kuvat

Aapo Rautio ja Jenni Mikkola: valokuvat alueelta 2020.